സാഹിത്തി

സാഹിതി.

വാല്യം. 5 | 1103 കുംഭമാസം. | ലക്കം. 1

പത്രാധിപർ

ഒ. എം. പരമേശ്വരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്

വിഷയവിവരം.

1. മംഗളം.

കെ. കെ. രാജാ.

2. പ്രസാധകപംക്തി.
3. വൃതഗീതം.

ഒ. എം. സി. നാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

4. മലയാളഭാഷയും മണിപ്രവാളസാഹിത്യവും.

മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യരവർകളുടെ ന
ൾ കലാശാലാപ്രസംഗസംഗ്രഹം.

5. ഒരെഴുത്ത്.

വേദാന്തവിദ്യാർത്ഥൻ.

6. ശ്രീശങ്കരാചാര്യന്റെ കാലം.

സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ.

7 കാമുകാദ്വൈതം.

മുല്ലമംഗലത്തു നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.

8. സാമുദായികജീവിതം.

കെ. വി. ശിവരാമപിഷാരടി.

9. ഭൂഗോളവൃത്തം.
10. ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം.

കെ. വി. ദാമോദരൻ നായർ.

11. ഭക്തിഭാവം.

വി. എം. പണിക്കർ.

12. കാവ്യലോകം.
13. വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണം.

എൻ. വാമനൻ നമ്പൂതിരി.

ആളുകൾ അവിടെ കുടിയേറിയതായിരിക്കണമെന്നും വ്യക്ത
മാകുന്നതാണ്. ഈ കുടിയേററത്തിന്റെ കാലനിൎണ്ണയം ചെ
യ്യുന്നതു പ്രയാസമാണ്. ഒരുവേള പുരാതനതമിഴസാഹിത്യ
ത്തിൽ പറയുന്ന പറുളിനാടിക്കും കുമാരിനാടിക്കും ഇടക്കുണ്ടാ
യിരുന്ന കര കടൽകയറി മൂടിപ്പോകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുത
ന്നെ അതു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. "സംഘം" എന്നു പറയപ്പെടുന്ന
തമിഴസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരാതനദശയിൽ മലയ്ക്കിപ്പുറത്തുള്ള
തമിഴരും ഉപയോഗിച്ചുവന്നതു് ഒരേ ഭാഷതന്നെയായിരുന്നു.
അതിന്റെ പേർ ചെന്തമിഴെന്നുമായിരുന്നു. അറിയപ്പെട്ടി
ട്ടുള്ളതിലേക്കും അതിപുരാതനമായ ചെന്തമിഴ്പ്പാട്ടും പുറനാ
നൂറിൽ ഉള്ള ഒരു പാട്ടാണ്. ഇതു മുരഞ്ചിയൂർ മുടിനാകര
യാർ ഉണ്ടാക്കിയതാണത്രെ. ഉതിയൻ ചേരളത്താൻ എ
ന്ന ചേരരാജാവിനെ പുകഴ്ത്തുകയാണ് ആ പാട്ടിൽ ചെയ്തിരി
ക്കുന്നതു്. തമിഴ വിദ്യാസങ്കേതങ്ങളെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തു
ന്നതിൽ കേരളത്തിനും ഒരു കൈയുണ്ടായിരുന്നെന്നു് ഇതിൽ
നിന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ. പതിററുപ്പത്തു മുതലായ
ചെന്തമിഴ്പ്പാട്ടുകൾ ചേരരാജാക്കന്മാർ തമിഴസാഹിത്യത്തി
നു താങ്ങായി നടന്നിരുന്നെന്നു തെളിയിച്ചുതരുന്നുണ്ടു്. ആ
ദ്യത്തെ സംഘത്തിനു് അഗസ്ത്യപ്രവിരചിതമായ ഒരു വ്യാകര
ണമുണ്ടായിരുന്നു. മദ്ധ്യകാല"സംഘ"ത്തിന്റേതെന്നു പറ
യപ്പെടുന്ന തൊൽക്കാപ്പിയമെന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാകട്ടെ,
മൂവരശന്മാർ എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ
മൂന്നു രാജാക്കന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ തമിഴഭാഷ എത്രയ്ക്കു
തിറം തേടിയിരുന്നെന്നു തെളിയിച്ചുതരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ
സംഘത്തിന്റേതെന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്ന ഒട്ടേറെ ചെന്തമിഴ
കൃതികളിൽ, ചിലപ്പതികാരത്തേയും മണിമേകലയേയും ഒരു
മലയാളി മാനിക്കതന്നെ വേണം. ചിലപ്പതികാരത്തിന്റെ
കൎത്താവായ ഇളങ്കോവടികൾ തിരുവഞ്ചിക്കുളം തലസ്ഥാ
നമാക്കി നാടുവാണിരുന്ന ചെങ്കുട്ടുവപ്പെരുമാൾ എന്ന ചേര

മഹാരാജാവിൻെറ ഇളയ ഉടപ്പിറന്നവനായിരുന്നു. ആ കവി ഒരു ജയിനമതക്കാരനും മഹാസിദ്ധനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം താമസിച്ചിരുന്നതു കണ്ണവാ എന്ന സ്ഥലത്താണ്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിനടുത്തുള്ള തൃക്കണാമതിലകം കണ്ണവയുടെ കാലാന്തരനാമം തന്നെയായിരിക്കാം. മണിമേകലയുടെ കത്താവായ ചിത്തലൈ ചാത്തനാർ ഒരു ബുദ്ധമതക്കാരനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇളങ്കോവിലടികളുടെ ഇഷ്ടനും കൂട്ടുകാരനുമായിരുന്നു. ചാത്തനാർ മധുരദേശക്കാരനാണെന്നിരുന്നാലും മണിമേകലയുടെ കുറെ ഭാഗങ്ങളെങ്കിലും കണ്ണവായിൽവെച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു കരുതുന്നതിൽ യാതൊരസാംഗത്യവുമില്ല. അതെങ്ങിനെയുമിരിക്കട്ടെ. മണിമേകല ലോകരുടെയിടയിൽ ആവിൎഭവിച്ചതു ചെങ്കുട്ടവരച്ചേരൻെറ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തുവെച്ചായിരുന്നു. ഈ കൃതികൾ ക്രിസ്താബ്ദം രണ്ടാംശതകത്തിലുണ്ടായവയാണ്. അക്കാലത്തുപോലും കേരളം അതിനു തനതായുള്ള ഒരു സാഹിത്യസരണിയിലേക്കു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നെന്നുള്ളതിനു ഇവയിൽ ലക്ഷ്യങ്ങളില്ലാതില്ല. അന്നു കേരളത്തിൽ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്ന തമിഴ് എഴുത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന തമിഴിനെക്കാൾ കൂടുതലായി പാണ്ടിത്തമിഴിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ക്രിസ്തുവഷം പത്താംനൂററാണ്ടുവരെ കേരളത്തിൽ കവിത ചമച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം ചെന്തമിഴിൽത്തന്നെ എഴുതിവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ പെരുമാറിയിരുന്ന പദങ്ങളിലും ഭാഷാഗതിയിലും ഏതാനും ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. ആ വക അന്തരങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി അവയുടെ ആഗമം അറിയുന്നതും അത്ര വിഷമമുള്ള കാൎയ്യമല്ല.

പതിനൊന്നാംനൂററാണ്ടോടുകൂടി രണ്ടുതരം കൃതികൾ കേരളസാഹിത്യത്തിൽ നടപ്പിലായിത്തുടങ്ങി. അവയിൽ ഒന്നു സംസ്കൃതസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മണിപ്രവാളവും, മററു ദ്രാവിഡരീതിയിലുള്ള പാട്ടും ആയിരുന്നു. മലയാളബ്രാ

ഷന്നർ കേരളത്തിൽ കുടികേറിപ്പാർത്തുതുടങ്ങിയതു് ഏഴാംനൂറ്റാണ്ടിലോ കർണ്ണാടകത്തെ ഭരിച്ചിരുന്ന ബനവാസിയിലെ കദംബരാജാവിന്റെ വാഴ്ചക്കാലമായ നാലാംനൂറ്റാണ്ടിലോ ആയിരുന്നെന്നു കരുതുന്നതു് അത്ര ശരിയല്ല. ക്രിസ്ത്വബ്ദാരംഭത്തിൽതന്നെ അവരുടെ പ്രേരകശക്തി കേരളസാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നെന്നു തെളിയിക്കുന്നതിനു പ്രസംഗകാരൻ പല ലക്ഷ്യങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായി. മലയാളികളുടെ കുട്ടിപ്പേരിലും ശബ്ദങ്ങളിലുമുള്ള ചില പ്രത്യേകതകൾ കാരണമായി കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഉന്നതവർണ്ണവർഗ്ഗങ്ങൾ ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ മറുഭാഗങ്ങളിലുള്ള ഉൽകൃഷ്ടജാതികളെക്കാൾ ബ്രാഹ്മണരോടു കൂടുതൽ ദൃഢമായി ബന്ധിക്കപ്പെടുന്നതിനിടയായി. അതുനിമിത്തം മറ്റെങ്ങുമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധത്തിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യം അവർക്കു സ്വാധീനമാകുകയും ചെയ്തു.

മണിപ്രവാളകവിത.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു പ്രാസംഗികൻ മണിപ്രവാളമെന്ന മൊഴിയുടെ നിഷ്പത്തിയെപ്പറ്റി നിരൂപണമാരംഭിച്ചു. മണിപ്രവാളഭാഷ മലയാളദേശത്തിനു പ്രത്യേകമായുള്ളതാണെന്നു ലീലാതിലകത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു സ്വീകാര്യമല്ലെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലും കാര്യമില്ലാതില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം എടുത്തുകാണിക്കുകയുണ്ടായി. കുറേ ഏറെ സംസ്കൃതവാക്കുകളുള്ള ഏതു കൃതിയേയും തമിഴർ മണിപ്രവാളമെന്നു കരുതുന്നു. മലയാളികളാകട്ടെ, സംസ്കൃതപദങ്ങൾ മാത്രമല്ല സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾകൂടി കലർന്നിട്ടുള്ള ഭാഷയെ മാത്രം മണിപ്രവാളമെന്നു വിളിക്കുന്നു. സംസ്കൃതവാക്കുകളേയും മലയാളമൊഴികളേയുമൊരുമിച്ചു സാംസ്കൃതസാന്നിദ്ധ്യം സ്പഷ്ടമാകാത്ത വിധത്തിൽ കലർത്തി പ്രയോഗിക്കുന്നതിലാണു മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പരമരഹസ്യം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

മാലയിൽ മുത്തും പവിഴവും മാറി മാറി കോർത്തിരിക്കുന്നതുപോലെയുള്ള യോജിപ്പ് മലയാളമൊഴികൾക്കും സംസ്കൃതവാക്കുകൾക്കും തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കും. ഈ കരുതിയാണ് ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാഷയെ മണിപ്രവാളമെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതും. മണിപ്രവാളഭാഷയിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സാധാരണ കേട്ടറിവുള്ളവയും, നിഷ്പ്രയാസം പ്രയോഗിക്കപ്പെടാവുന്നവയും, നല്ലവണ്ണം ചേർന്നവയുമായിരിക്കണമെന്ന് ഇതുകൊണ്ടു നിശ്ചയമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. മണിപ്രവാളശബ്ദത്തിനു ലീലാതിലകത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള നിർവ്വചനം ഏതുകൊണ്ടു നോക്കിയാലും യുക്തമായിരിക്കുന്നു. ദക്ഷിണ ഇൻഡ്യയിലെ സാഹിത്യത്തിൽ അതിനുള്ള യഥാർത്ഥസ്വഭാവത്തെ ആദ്യമായി നിർണ്ണയിച്ചതു് അതുമുതൽക്കായിരുന്നു. ഇതിനെത്തുടർന്നു പ്രസംഗകൻ തമിഴിനും സംസ്കൃതത്തിനും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെപ്പറ്റിയും തമിഴ സാഹിത്യത്തിൽ മണിപ്രവാളത്തിനുണ്ടായ വളർച്ചയെപ്പററിയും വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. സംസ്കൃതത്തെ സാധിക്കുന്നേടത്തോളം സംസ്കരിച്ചു മാത്രം സ്വീകരിക്കുകയെന്നുള്ള ചെന്തമിഴ്സമ്പ്രദായത്തിൽ എന്തെങ്കിലും മാററം വരുത്തുന്നതിനു വൈഷ്ണവർക്കാകട്ടെ, ജയിനന്മാർക്കാകട്ടെ കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. എന്നാൽ സംസ്കൃതസംഗ്രഹണത്തിൽ അസാധാരണ സാമർത്ഥ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മലയാളഭാഷയിൽ മണിപ്രവാളപ്രസ്ഥാനത്തിനു പെട്ടെന്നു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു മലയാളത്തെ ചെന്തമിഴിന്റെ ചങ്ങലയിൽനിന്നു വിടുവിക്കുന്നതിനായി നിരന്തരപരിശ്രമം ചെയ്തതു നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മണരായിരുന്നു. കർണ്ണാടകഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ ജയിനന്മാർക്കുകൂടി ഈ പണിയിൽ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ അവരുടെ പ്രേരണ അശേഷമില്ലായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിൽ മുമ്പിനാൽതന്നെ വിഭക്ത്യന്തസംസ്കൃതപദങ്ങൾ വെറും മലയാളപദങ്ങളുമായി കൂട്ടിക്കലർത്തി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മറ

ത്രമല്ല, മലയാളമൊഴികളോടു സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന പതിവും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ സമ്പ്രദായത്തോടു മലയാളികൾക്ക മമതയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ പുനംനമ്പൂരിയുടെ കാലത്തോടുകൂടി ആ പതിവു നിലച്ചുപോയെന്നു പറയാം. നമ്പൂരിയുടെ കാലം ക്രിസ്ത്വബ്ദം പതിനഞ്ചാംശതവൎഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

പ്രഥമദശയിലെ മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വിഷയം പ്രേമപരമോ ഭക്തിപരമോ ആയിരുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ ചമ്പുസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള മണിപ്രവാളകൃതികളും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങി. കഥാകഥനം ജോലിയാക്കി വച്ചുവന്ന ചാക്യാർവൎഗ്ഗക്കാർ ഇത്താം കൃതികൾ ഉപയോഗിച്ചുപോന്നു—ഇതിനുശേഷം പാദമശപാഠയ്യരവർകൾ മലയാളത്തിലെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞു:—മലയാളത്തിൽ രണ്ടുതരം ഗദ്യരീതികളുണ്ടായിരുന്നവയിൽ ഒന്നു സംസ്കൃതസമ്പ്രദായമനുസരിച്ചുള്ളതും മറ്റേതു മലയാളത്തിലെ സാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിനു യോജിച്ചതുമായിരുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിനനുകൂലമായി പഴയ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലുള്ള പല ഭാഗങ്ങളേയും അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കുകയുണ്ടായി. പത്താംനൂററാണ്ടുമുതൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികൾ ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. മലയാംകൊല്ലം എട്ടാംശതകത്തിലോ മറേറാ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ നേട്ടമായുണ്ടായതാണു മലയാളത്തിലെ ലിപികൾ എന്നു പറയുന്നതു പരമാബദ്ധമാകുന്നു. അക്കാലങ്ങളിലെല്ലാം മലയാളത്തിനു നടപ്പിലിരുന്ന നാമം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ കേരളഭാഷയെന്നും നാടൻകൃതികളിൽ തമിഴെന്നും ആയിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ ഭാഷയ്ക്കു മലയാളം (മലയാഴ്മ, മലയാളം) എന്ന പേർ ആദ്യമായി പെരുമാറിത്തുടങ്ങിയതു പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിനുശേഷം മാത്രമാണ്.

മ. മ.

ഒരെഴുത്ത്

സൽഗുണോത്ഭവതി! നിന്റെ ദാസനാ-
യത്രവാണിടുമൊരല്പനാമിവൻ,
സർഗ്ഗകർത്തൃ സുഖദേ! നിനക്കിതാ
പത്രമൊന്നെഴുതിടുന്നു നിസ്ത്രപം. 1

മഞ്ജുളേ! ഭവതി ഭക്തദാസനാ-
ണെന്നു സജ്ജനമുരയ്ക്കയാലഹോ!
കഞ്ജനേർമിഴി! ഭജിച്ചുനിന്നെ ഞാ-
നന്നുതൊട്ടിതാ ചിന്തയെന്നിയേ. 2

വെണ്ണിലാവടിതൊഴുന്ന വർണ്ണവും
പൂർണ്ണതിങ്കൾ പണിയുന്ന വക്ത്രവും!
ബിംബരൂപമധരീകരിച്ചതിൻ
ബിംബമാർന്നിലസുമോഷ്ഠയുഗ്മവും. 3

പത്മകോശമിടിയും കുചങ്ങളും
പത്മനാഭപദമായ മദ്ധ്യവും
പത്മശോഭകലരും പദങ്ങളും
പത്മയോനിമകളേ! രസാത്മികേ! 4

ചിത്തതാരിലതിഭക്തിയോടുമ-
ത്യാർത്തിപൂണ്ടുമിവനോർത്തു നിത്യവും
ചിത്തതാപമൊടു വാണിടുന്നൊരീ-
വാർത്തയെൻ ഗുരുവൊടും പറഞ്ഞു ഞാൻ. 5

ദേവി! നീ ത്രിദശജാതിയാണു ഞാ-
നന്ത്യജാതനതു സത്യമോമലേ,

ആവരില്ലത്തവനോടുമേററിടാ-
തെന്തുകൊണ്ടുമിവിടി ജീവധാരണം. 6

ജാതിഭേദമൊരു ഭേദമാമഹാ-
ഭാഗയാം ഭവതി സുജ്ഞയല്ലയോ?
കാതരേ! ത്രിഗുണഭൂഷിതേ! മതം
നൂതനം പരമജാതിഭേദമാം. 7

ചഞ്ചലാക്ഷി! ചലചിത്തനാസ്ഥയ-
സ്സഞ്ചുമാത്രമിയലുന്ന നാളിൽ നി
പഞ്ചസാരമണിയുന്ന വാണിയാൽ
കൊഞ്ചിയെന്നെയതു വിസ്മരിച്ചുവോ? 8

അന്നുതൊട്ടയി! ഭവൽപദം സ്മരി-
ച്ചുന്നു ഞാനതു നിനച്ചസൂയയാൽ
നന്നെ ചാപലമെഴുന്ന ലക്ഷ്മിയി-
ന്നെന്നെ വിട്ടു നടകൊണ്ടു ശാരദേ! 9

വൃദ്ധഭാവമമൃതേ വരില്ല തേ
വൃദ്ധനാകുമുടനിജ്ജനം ശുഭേ!
വൃദ്ധി ചേർപ്പതു നിനക്കു സാദ്ധ്യമാ-
ണർത്ഥമെൻ വചസി ചേർക്ക സന്തതം. 10

കാന്തകല്പനയചാഞ്ചല്യമെന്നുര-
ച്ചന്തരിക്ഷസരണം വെടിഞ്ഞു നി
ക്രൗഞ്ചതാപിതമഹർഷിജിഹ്വയാ-
മഞ്ചമേറി വിവിധം നടിച്ചുപോൽ.

കോകിലദ്ധ്വനി, സുശബ്ദമത്വവും
രീതി വൃത്തിയിവയൊത്ത നർത്തനം
ഹാരശോഭ കലരുന്ന നല്ലല-
ങ്കാരവും കരുണപൂർണ്ണചിത്തവും. 12

അന്നു കണ്ടതതുപോലെ യമ്മനോ-
കാവ്യചിത്രഫലകത്തിലമ്പൊടി
ചിത്രമായെഴുതി ശിഷ്യചിത്തമാം
ഭിത്തിതന്നിലതു തൂക്കിനിർത്തിപോൽ. 13

ആംഗലേയരുടെ വാഴ്ത്തുന്നപോ-
തപ്പിലായതു ലസിച്ചഭൂമിയിൽ
ഭംഗി തേടുമൊരു 'കോപ്പി'യിച്ഛയാ-
സ്വച്ഛരൂപിണി! നിനച്ചു നോക്കി ഞാൻ 14

കാലമിങ്ങിനെ കഴിച്ചുപോന്നു മേ-
ലാവതില്ലതുവിധം കഴിക്കുവാൻ
കാലകാലജനകപ്രിയേ! യിവൻ
നാവിൽ നീ പരിലസിക്കയില്ലയോ? 15

പാദതാരിലടിയൻ നമസ്കരി-
ച്ചാദരത്തൊടൊരപേക്ഷ ചെയ്കയാം
പാദമെൻ രസന തന്നിലും തഥാ
പേനതൻ മുനയിലും ലസിക്കണേ. 16

* * * * * *

മഹതിയക്കവിതാമണിയാൾ യഥാ
സമയമോർത്തു പഠിപ്പതിനായി ഞാൻ

ദ്രുതവിളംബിതരാകിയ ഹംസസ-
ന്തതികൾ തൻവശമേകി ഗമിച്ചവൻ. 17

കനകമലയിലത്യന്തോന്നതശൃംഗമൊന്നു-
ണ്ടതിലതിമഹനീയം സത്യലോകം മനോജ്ഞം
അഹിപടയമിതാതജ്ജസ്സുകള്ളാശ്ശുദ്ധരന്നിൽ
കവിത മരുവിടുന്നു മാലിനി ബ്രഹ്മപത്നി. 18

‘വേദാന്ത’ വിധേയൻ.

* ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യന്റെ കാലം.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്നാവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാനുള്ള വഴികൾ വളരെയുണ്ട്. പക്ഷെ അതൊന്നും വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. കെട്ടുകഥകളും, ഐതിഹ്യങ്ങളും അസംഭവങ്ങളും എല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ആ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽകടന്നു യഥാർത്ഥമായ സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കയെന്നതു് ഏററവും പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ശ്രീശങ്കരന്റെ ജീവചരിത്രംപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലവും വ്യക്തമല്ലാതെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണകാലവും തമ്മിൽ ചില റിക്കാർട്ടുകൾ നോക്കിയാൽ ഒരായിരം കൊല്ലത്തെ വ്യത്യാസം കാണാവുന്നതാണ്.

ശ്രീശങ്കരലോകഗുരുവിന്റെ കിട്ടാവുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ മാധവന്റെ “ശങ്കരവിജയം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്നാണ

* [illegible] ജസ്റ്റിസ് [illegible] എസ്സ്. [illegible]സ്വാമിശാസ്ത്രി അവർകളുടെ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽനിന്ന്

ദ്രുതവിളംബിതരാകിയ ഹംസസ-
ന്തതികൾ തൻവശമേകി ഗമിപ്പുവൻ. 17

കനകമലയിലത്യുന്നതാന്തം ശൃംഗമൊന്നു-
ണ്ടതിലതിമഹനീയം സത്യലോകം മനോജ്ഞം
അഹിതടയമിതതേജസ്സുകളാൽ ശുദ്ധമന്നിൽ
കവിത മരുവിടുന്നു മാലിനി ബ്രഹ്മപത്നി. 18

‘ വേദാന്തി’വിധേയൻ.

---

* ശ്രീ
ശങ്കരാചാര്യന്റെ കാലം.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്നാവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിപ്പാനുള്ള വഴികൾ വളരെയുണ്ട്. പക്ഷെ അതൊന്നും വിശ്വാസയോഗ്യമാണെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. കെട്ടുകഥകളും, ഐതിഹ്യങ്ങളും അസംഭവങ്ങളും എല്ലാം കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ആ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽകടന്നു യഥാർത്ഥമായ സംഗതികൾ ഗ്രഹിക്കയെന്നതു് ഏററവും പ്രയാസമായിരിക്കുന്നു. ശ്രീശങ്കരന്റെ ജീവചരിത്രംപോലെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലവും വ്യക്തമല്ലാതെയാണ് ഇരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനകാലവും സ്വർഗ്ഗാരോഹണകാലവും തമ്മിൽ ചില റിക്കാർട്ടുകൾ നോക്കിയാൽ ഒരായിരം കൊല്ലത്തെ വ്യത്യാസം കാണാവുന്നതാണ്.

ശ്രീശങ്കരലോകഗുരുവിന്റെ കിട്ടുവുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ മാധവന്റെ “ശങ്കരവിജയം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്നാണു

---

* റാവു ജസ്റ്റിസ് കെ. എസ്സ്. രാമസ്വാമിശാസ്ത്രി അവർകളുടെ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽനിന്ന്

സാഹിതി
വിശേഷാൽപ്രതി.

കുറച്ചു കോപ്പികൾ മാത്രം.   വില കുറച്ചിരിക്കുന്നു.

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ ഗ്രീഷ്മാന്തത്തിലെ രാത്രി, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മയുടെ "കാളിദാസരുടെ കവിതാദർശം" കവിതിലകൻ ഉള്ളൂരിന്റെ ഉൽബോധനാജനകമായ "എപ്പോൾ" കെ. വിയത്തിന്റെ "പ്രാചീനഹിന്ദുക്കളുടെ യുദ്ധവും യുദ്ധസാമഗ്രികളും", കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനവന്റെ "ആചാരനിഷ്ഠ", പള്ളത്തു രാമന്റെ "വീരസിംഹി" ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ "ഒരു കൃതഘ്നഭടൻ", എ. ഡി. ഹരിശർമ്മയുടെ "സൌന്ദര്യം", വി. കെ. ഭട്ടതിരിയുടെ "നാം എന്തിൽ നിന്നു പഠിക്കണം?" ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ "ഉച്ചവർണ്ണന", എം. ആർ കെ. സി. യുടെ "കുജലോകം", കുട്ടിക്കൃഷ്ണമാരാരുടെ "കാവ്യാലങ്കാരവിചാരം", കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ "ഒരു പർവ്വത", തുടങ്ങി 25ൽ പരം ലേഖനങ്ങളും കവിതകളുമടങ്ങിയ ഒരു നല്ല പുസ്തകമാണ് സാഹിതി വിശേഷാൽപ്രതി. ഇതിന്റെ ഒരു കോപ്പി ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിയുടേയും, ദേശാഭിമാനിയുടേയും, കയ്യിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതൊരു ലൈബ്രറിക്കാക്കും ഇതു ഒരു അലങ്കാരമാണ്. ഏതൊരു വായനശാലയും ഇതു കൂടാതെ പൂർണ്ണമാവുന്നതല്ല. വിലയൊ 12ണയായി കുറച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉടൻ എഴുതുക.

മേൽ വിലാസങ്ങൾ.

1. സാഹിതി ആപ്പീസ്
വെള്ളിനേഴി
P. O. Vellinazhi

2. മംഗളോദയം പ്രസ്സ്
Trichur.

തിൽ പറയുന്നതു്. ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ സ്ഥാപിച്ച നാലു മഠങ്ങളിൽ കാണ്മാനുള്ള മഠാമ്നായങ്ങളും വിലപിടിച്ച റിക്കാർട്ടുകളാണ്. മുമ്പു കാഞ്ചീപുരത്തും പിന്നിട്ട 18-ാംനൂററാണ്ടിൽ കുംഭകോണത്തേക്കു സ്ഥലമാററം ചെയ്തതുമായ കാമകോടിപീഠത്തിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ പാരമ്പര്യ ലിസ്ററുണ്ട്. സർവ്വജ്ഞസദാശിവബോധൻെറ 'പുണ്യശ്ലോകമഞ്ജരി'യിലും, ആത്മബോധൻെറ 'പരിശിഷ്ട'ത്തിലും ഈ ലിസ്ററു കാണ്മാനുണ്ട്. സദാശിവബ്രഹ്മേന്ദ്രൻെറ 'ഗുരുരത്നമാല'യിലും ആ പീഠത്തിലെ ഗുരുപാരമ്പര്യത്തെ ചേർത്തതായി കാണാം. പുണ്യശ്ലോകമഞ്ജരിയിൽ കൊല്ലം മാസം തിഥി പക്ഷം മുതലായതു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ശാകവർഷമോ കലിയുഗവർഷമോ ആണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ കാലങ്ങളൊന്നും ശരിയല്ലെന്നു് അവർ തമ്മിലുള്ള വിരുദ്ധമായ വിവരണംകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്.

കാമകോടിപീഠത്തിലേയും ദ്വാരകാപീഠത്തിലേയും ഗുരുപാരമ്പര്യത്തിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടെ ജനനദിവസത്തെ കാണിച്ചതിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പു 5-ാം നൂററാണ്ടിലാണു ശ്രീശങ്കരൻെറ ജനനമെന്നു് ഈ രണ്ടു പീഠക്കാരും വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. കാമകോടിപീഠക്കാർ ബി.സി. 509-ാമാണ്ടാണു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ദ്വാരകാപീഠക്കാരുടെ കാലം ബി. സി. 475-ലാണ്. ശൃംഗേരിമഠത്തിലെ ലിസ്ററു വിശ്വസിക്കാൻ തരമില്ല. അവിടെ സുരേശ്വരാചാര്യർക്കു തന്നെ 800 കൊല്ലകാലം കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ശൃംഗേരിമഠക്കാരുടെ കണക്കുപ്രകാരം ശ്രീശങ്കരൻ ബി. സി. 44-ലാണു ജനിച്ചതു്. സ്വർഗ്ഗാരോഹണം അടഞ്ഞതു ബി. സി. 12-ലുമാണ്. ശൃംഗേരിമഠം ഏതാണ്ടു 800 കൊല്ലകാലം നിശ്ശബ്ദമായി കഴിച്ചുകൂട്ടിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാരണ്യനാണ് ആ മഠത്തെ വീണ്ടും പ്രശസ്തിയിൽ വരുത്തിയതു്. ഈ കാലം മുഴുവനും സുരേശ്വരാചാര്യന്നു തള്ളിക്കൊടുത്തതിന്നു കാരണം അതാണ്. വി

ദ്യാരണ്യനാണു വിരൂപാക്ഷം, പുഷ്പഗിരി തുടങ്ങി എട്ടു പുതിയ മഠങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചത്. ശൃംഗേരിമഠം 800 കൊല്ലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് ആത്മബോധൻ പറയുന്നുമുണ്ട്. പുരിമഠത്തിലെ ലീസ്റ്റ് ഇതേവരെ തൃപ്തികരമായവിധം പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. ബദരിയിലെ ജ്യോതിൎമ്മഠസ്ഥാപകനും ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർതന്നെയാണ്. ആ മഠം ഇപ്പോഴില്ല. അവിടെയുള്ള റിക്കാർട്ടുകൾ പുറത്തായി കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല.

ഇങ്ങിനെ അപൂൎണ്ണമായി കിടക്കുന്ന റിക്കാർട്ടുകൾ നോക്കിയാൽ കാമകോടിപീഠക്കാരും ദ്വാരകാപീഠക്കാരും ഇത് എതാണ്ടു സമ്മതിക്കുന്നു. ബി. സി. 509-ാമാണ്ടിലാണ്. അതായതു 2437 കൊല്ലം മുമ്പാണു ശങ്കരാചാൎയ്യർ ജീവിച്ചതെന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതെന്നാണു വരുന്നത്. ഇതു വിശ്വസിക്കാൻ ഭാവമില്ലെങ്കിൽ ശൃംഗേരിമഠത്തിലെ ബി. സി. 44-ാമാണ്ടു (1972 കൊല്ലംമുമ്പു) ആണെന്നു സമ്മതിക്കണം. ക്രിസ്തുവിന്നുശേഷം 788-ാമാണ്ടിൽ (1140 കൊല്ലം മുമ്പു) ആണെന്ന് ഇപ്പോൾ എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചുവരുന്ന കാലം തിരെ തെററാണ്. ആയതു ആദിശ്രീശങ്കരന്റെ പിൻഗാമിയും പ്രസിദ്ധനുമായ അഭിനവശങ്കരന്റെ ജനനകാലമായിരിക്കാനേ വഴിയുള്ളൂ. പൂൎണ്ണവൎമ്മനെന്ന രാജാവിന്റെ കാലത്താണു ശ്രീശങ്കരാചാൎയ്യർ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ ഒരിടത്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. രാജാക്കന്മാരുടെ പേരിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കാലനിൎണ്ണയം ചെയ്യാനും തരമില്ല. ബാലവൎമ്മൻ, ജയസിംഹൻ, കൃഷ്ണഗുപ്തൻ തുടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയപ്പേരുകളും, ദേവദത്തൻ, യജ്ഞദത്തൻ തുടങ്ങിയ ബ്രാഹ്മണപ്പേരുകളും സാധാരണയാണ്

ഭാഷ്യത്തിൽ 2-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചതായി കാണാം. ബുദ്ധദേവന്റെ കാലം തന്നെ ഉറപ്പില്ല. ചീനക്കാർ പറയുന്നതു ബുദ്ധൻ ജനിച്ചതിന്നു 900 കൊല്ലം മുമ്പാണെന്നാണ്. കസ്സാംബം 5-ാം

നൂറാണ്ടുകാലത്തുതന്നെ ബുദ്ധമതത്തിൻെറ പ്രാബല്യം ഇന്ത്യയിൽ ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നാണ് ചീനക്കാരനായ ദേശസഞ്ചാരി ഫാഹിയാൻ പറയുന്നത്. ശങ്കരാചാൎയ്യൻെറ കാലത്താണെങ്കിൽ ബുദ്ധമതം പ്രബലപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നതായി ശ്രീശങ്കരൻതന്നെ പറയുന്നുമുണ്ട്. പിന്നെ എങ്ങിനെയാണ ശ്രീശങ്കരൻ ക്രി.അ. 788_ൽ ജീവിച്ചിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നത്?

നേപാളത്തിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ ഒരു ലിഖിതത്തിൽ ശ്രീശങ്കരൻ നേപാളത്തു പോയതായും അന്ന് അവിടെ വൃഷദേവവൎമ്മനെന്ന ഒരു രാജാവായിരുന്നുവെന്നും പറയുന്നു. ഈ രാജാവിൻെറ കാലം ക്രി. മു. 500 ാമാണ്ടിലാണതാനും. ഇങ്ങിനെ നോക്കിയാലും ക്രിസ്തുവിന്നു 500 കൊല്ലം മുമ്പാണ ശ്രീശങ്കരൻ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു വരുന്നുണ്ട്. ശ്രീശങ്കരൻെറ കാലം നിശ്ചയമായും ക്രിസ്തുവിന്നു ശേഷമല്ല. അതിന്നുമുമ്പുതന്നെയാണ്.

സി. കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ.

കാമകാദൈവതം.

കാമനോ! മമ മനോമോഹനോ! ശങ്കിച്ചെന്തെ
സോമസുന്ദരമുഖം താഴ്ത്തിക്കൊണ്ടമരുന്നു?
ഒററയായൊന്നുംതന്നെ കററക്കാറണിവേണി!
മററുമിപ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണ്മതില്ലല്ലോ പാൎത്താൽ.
കണ്ടാലുമുയരത്തിൽ പൎവ്വതം വക്ഷോഭുവി
കൊണ്ടലിൻനിരകളെച്ചേൎത്തു പുൽകീടുന്നതും,
ആഴിയിലിളകീടുമലമാലകളെല്ലാം
സാനന്ദം സമാശ്ലേഷമന്യോന്യം ചെയ്തീടുന്നു.
പെൺപൂക്കളോടു നിത്യമാൺപൂക്കൾ ചേരാറില്ലൊ

നിഷ്ഫലമായിടുന്നുണ്ടായവയെല്ലാം നൂനം
ഭാസ്കരഭഗവാനാം ഭാസുരകരം നീട്ടി
ഭൂമിദേവിയെസ്സമാശ്ലേഷിക്കയല്ലേ ചെയ്വൂ
താരകമനോഹരഹാരമാലകൾ പൂണ്ടോ-
രീരജനിയെച്ചന്ദ്രൻ തഴുകീടുന്നുണ്ടല്ലോ.
വല്ലികാമതല്ലികൾതൻ ചാരത്തമരുന്ന
നല്ലഭൂരുഹങ്ങളോടൊത്തുതാൻ സംശോഭിപ്പൂ.
നിർമ്മലമായീടുന്ന നിർഝരം ചോലയോടും
മർമ്മരനർമ്മസ്വാനസംഗീതമുതിർത്തീടും
ചോലകൾ ചേലിൽ ചെന്നുചേരുന്ന നദിയോടും
ആനദി നന്ദിച്ചേരുമാഴിതൻ മാർത്തട്ടിലും.
ഇങ്ങിനെ നിയതിയെസാരമായ്സംശോധിച്ചാൽ
എങ്ങുമേയൊറ്റയായിട്ടൊന്നുമേ കാണാൻ മേലാ
എന്തിനു പിന്നെയിനാംമാത്രമായകക്കാമ്പു
വെന്തുരുകിയും വിയോഗാർത്തിയാൽ വർത്തിക്കുന്നു?
പാലൊളിയോലും നിലാവാലലം ലസിച്ചീടു-
മീമലർത്തോപ്പും ചന്തംചിന്തിയ വസന്തവും,
ഉൽഫുല്ലമലർമണമഞ്ജുവാം നികുഞ്ജത്തിൽ
പൊൽകുളിരിളംതളിർ നിർമ്മിതമീമെത്തയും.
താരിലും തളിരിലും തത്തിയും പുതുമണം
താവിയും തെളിത്തണ്ണീർ നിറയും തടാകത്തിൽ
ചേലെഴും കുളിരലലോലമായിളക്കിയും
മെല്ലവേയണയുമീമാലേയാനിലൻപോലും,
മാത്രമല്ലല്ലോ പൂർവ്വപുണ്യത്തിൻ പൂർണ്ണഫല-
മാകിയ താരുണ്യവും നഷ്ടമായ് തീരുമല്ലോ.
ഇന്നു നീയെന്നോടൊത്തു ചേരായ്കിൽ മമ ഭാഗ്യ-
പ്പൊന്നിളം ലതികതൻ മഞ്ജുളപ്രസൂനമേ!

കുല്ലമംഗലത്തു നീലകണ്ഠൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്.

സാമുദായികജീവിതം.

(തുടൎച്ച)

സമുദായത്തിൻെറ നിലനില്പിന്നും ഉല്കൎഷത്തിന്നും നിദാനമായ ഏൎപ്പാടുകൾ ഓരോ സമുദായത്തിൻേറയും സ്ഥിതിഗതികളനുസരിച്ചുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ സമുദായസ്ഥിതിക്കനുയോജിച്ച വിധത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ഏൎപ്പാടുകളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം, കൃഷി, കൈത്തൊഴിൽ, കച്ചവടം എന്നിവക്കു ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടു്. പണ്ടുകാലങ്ങളിൽ ക്ലിപ്തമായ സമുദായത്തിൻെറ ജീവിതത്തിന്നു ഭൌതികശക്തിയോടു വളരെയധികം മല്ലിടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലായ്കയാൽ, ഓരോ സമുദായത്തിൻേറയും പ്രവൃത്തികൾ നിയമിതങ്ങളും പരിമിതങ്ങളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ജീവിതയുദ്ധം ക്രമേണ ശക്തിമത്തായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൻെറ ഉപകരണങ്ങൾ പുതിയവയും പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടവയും ആയിരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഏതു സമുദായം എത്രമാത്രം യാഥാസ്ഥിതികതയെ ആശ്ലേഷിക്കുന്നുവോ ആ സമുദായത്തിന്നത്ര മാത്രം അധഃപതിക്കുകയല്ലാതെ യാതൊരു നിൎവ്വാഹവുമില്ല. സമുദായത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, അതിൻെറ ശരീരം അരോഗദൃഢമായിരിക്കുന്നതിന്നു പററിയ വിധത്തിലുള്ള ആഹാരവും, അതിൻെറ പ്രകൃതിരാമണീയകത്തിന്നു മങ്ങലേല്പിക്കാത്തവിധത്തിലുള്ള ആഭരണങ്ങളും ശരീരസംബന്ധിയായ മററുതരത്തിലുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളും ആദരണീയങ്ങളാണ്. അതിനാൽ ഓരോ സമുദായത്തിന്നുമുണ്ടായിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ, അതിൻെറ പ്രധാനോപാധിയിൽനിന്നു വ്യതിചലിക്കാത്ത വിധത്തിൽ രൂപാന്തരപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. അങ്ങനെ രൂപാന്തരപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥകൾക്കു സമുദായം പൂൎവ്വവ്യവസ്ഥകൾക്കെന്നപോലെ കീഴടങ്ങേണ്ടതാകുന്നു. സമുദായത്തിൻെറ ഏതു തരത്തിലുള്ള വ്യതിചലനത്തിലും സമത്വവും സാഹോദൎയ്യവും

കൂടിക്കലൎന്നിരിക്കേണ്ടതാണ്. സമത്വത്തേയും സാഹോദൎയ്യത്തേയും മുൻനിൎത്താതെകണ്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഒരിക്കലും സാധുവാകയില്ല.

ഓരോവ്യക്തിക്കും തന്നോടെന്നപോലെ തന്റെ സമുദായത്തോടും തീൎത്താൽ തീരാത്ത ഒരു കടപ്പാടുണ്ട്. തന്റെ സുഖത്തിന്നു പരിശ്രമിക്കുന്നതിൽ അന്യന്റെ സുഖസമ്പാദനത്തിലുള്ള പ്രയത്നംകൂടി അടങ്ങിയിരിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള പ്രയത്നമാണു യഥാൎത്ഥമായ സമുദായധൎമ്മം. ഈ ധൎമ്മബുദ്ധി ഓരോ സമുദായവ്യക്തികളിലും തെളിയുമ്പോഴാണ് സമുദായം സമാധാനപൂൎണ്ണമാവുന്നത്. സമുദായത്തിന്റെ ഏതുതരം നിബന്ധനകളും ഈ ധൎമ്മബുദ്ധിയോട് സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണം. ആ ബുദ്ധി വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സമഷ്ടിസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും ഒരുപോലെ നിലനിൎത്തുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഫലം പ്രകാശമാനവും സമാധാനപരിപൂൎണ്ണവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ്; ഇരുളടഞ്ഞതും അസ്വസ്ഥവുമായതല്ല. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നധികാരമുള്ളവർ ഒരിക്കലും സമഷ്ടിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നവരായിരിക്കില്ല.

ഈ നിലയിൽ പരസ്പരംബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള സമുദായങ്ങളുടെ ഘടന എത്ര മഹനീയമാണ്! ഈ സംഗതി കേരളത്തിലെ സമുദായഘടനയെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ തെളിയും. പൂൎവ്വികസമുദായ വീക്ഷകന്മാരുടെ അഗാധ ചിന്തയുടെ ഫലം ഇവിടെ തെളിയുന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ ഇന്നു സമുദായശക്തി തീരെ താറുമാറായിത്തീൎന്നിട്ടും ചുരുക്കം ചില ഉൾനാടുകളിൽ കാണുന്ന സമുദായങ്ങളുടെ ഘടന വളരെ ശക്തിമത്താണ്. അവിടെ ബ്രാഹ്മണൻ മുതൽ ചണ്ഡാലൻ വരെയുമുള്ള ഓരോസമുദായങ്ങളും സൂക്ഷ്മനിലയിൽ പരസ്പരം ബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് ഈ സംഗതി അവരോരോരുത്തരും ലേശവും അറിയുന്നില്ല. അഭിമാനവും അടിമത്തവും കൂടി ആ ബന്ധത്തെ വല്ലാതെ മട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും

അതിൻെറ ഘടന ലോകോത്തരമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ നിലക്ക പരസ്പരം കൈകോൎത്തുപിടിച്ച സമുദായങ്ങൾക്ക സാമ്രാജ്യ ദുൎമ്മോഹികളായ ഗവൎമ്മേണ്ടുകളിൽനിന്നു യാതൊരുവിധത്തിലും ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. സമുദായം അതിൻെറ പൂൎണ്ണശക്തിയോടുകൂടി നില്ക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കലും അതു മൎദ്ദിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഓരോരുത്തരും ശക്തിമത്തായ സമുദായഘടനക്കാണിന്നു പരിശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ആദൎശഭൂതമായ ഒരു ജീവിതം അതിൽ നിന്നേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ.

ഭാരതം ഒരു കാലത്തു ലോകത്തിലെ സകലസാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും അസൂയപ്പെടത്തക്ക നിലയിൽ സുഭിക്ഷവും സമാധാനവും നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. ലോകത്തിലെ സകല തത്വജ്ഞാനികൾക്കും 'കാമ'ധേനുവായിരുന്നു. ചുററുമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ ഭൌതികപദാൎത്ഥങ്ങളെ അത്യാൎത്തിയാൽ ഞെക്കിപഴുപ്പിച്ചു തിന്നുമ്പോൾ ഭാരതം പ്രശാന്തമായ പ്രകൃതിജീവിതത്തിൻെറ മാധുരിയാസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതത്രയും ലൌകികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ജീവിതത്തിൽ ഉൽക്കൎഷം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. ആ ഉൽക്കൎഷത്തിൻെറ ഏകവും അദ്വിതീയവുമായ നിദാനം മഹനീയമായ സമുദായബന്ധമല്ലാതെ മററൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. അന്നത്തെ ആ ഭാരതംതന്നെ ഇന്നു കാണുന്നവരുടെ കരളുപിടപ്പിക്കമാറു് അത്രയും അനാശാസ്യമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽ ആണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു. അതിനാലിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്ക പരിശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ദൃഷ്ടി ഒന്നാമതായി സമുദായകേന്ദ്രത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. പ്രധാനോപാധിയിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ച സമുദായങ്ങളെ അതാതിൻെറ ധൎമ്മത്തിൽ പൂൎവ്വാധികം ശക്തിയോടുകൂടി ഉറപ്പിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ എല്ലാ സമുദായനേതാക്കന്മാരുടേയും ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞുകാണുമാറാകട്ടെ എന്ന പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി തൽക്കാലം ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

കെ. വി. ശിവരാമപിഷാരോടി.

ഭൂഗോളവൃത്തം

തുടൎച്ച.

നാലുജാതി നരന്മാരിൽ
ഉണ്ടല്ലോ ദ്വീപുതന്നില്
ഹംസന്മാർ പതഗന്മാരു-
മൂൎദ്ധ്വയാനേതി സത്യരും 66

ഇങ്ങിനെ നാലു വൎണ്ണത്തിൽ
ചെന്നിരിക്കുന്ന മൎത്ത്യരാൽ.
വേദവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു
സേവചെയ്യുന്നു സൂൎയ്യനെ. 67

അത്രവാഴും മനുഷ്യൎക്കു-
ണ്ടായുസ്സങ്ങയുതം നൃപ!
ആധിവ്യാധികളില്ലല്ലൊ
ത്രേതായുഗമതെപ്പോഴും. 68

എത്രയും പൊക്കമേറുന്നോ-
രത്തിയുണ്ടഗ്നി തുല്യമായ്.
അതിനാലുളവായ്‌വന്നു.
പ്ലക്ഷമെന്നഭിധാനവും. 79

അതിനെ ച്ചുററിരിക്കുന്നു
ശക്കരാ രസവാരിധി.
വിസ്താരം രണ്ടുലക്ഷം കേൾ
ശാല്മലദ്വീപതിമ്പുറം. 70

വിസ്താരമതു നാലല്ലൊ-
ലക്ഷം യോജന ഭൂപതേ!
സപ്തഖണ്ഡങ്ങളെന്നെല്ലാം
പൂൎവ്വമുക്തപ്രകാരമാം. 71

യജ്ഞബാഹുസുതന്മാരാ-
യേഴുപേർ നൃപതികളായ്
രാജനീതിപ്രകാരേണ
രക്ഷ ചെയ്യുന്നു നിത്യവും. 72

മർത്ത്യരിൽ ജാതിനാലുണ്ട്
പേരുചൊല്ലാമവക്കു ഞാൻ.
ശ്രുതിധരോ വീര്യധരഃ
വാസുധാരി സമിദ്ധര 73

സൂക്തിവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ട്
സേവിക്കുന്നവർ സോമനെ
ശാംബലീയെന്നുപേരായി-
ട്ടുണ്ടതിലൊരു വൃക്ഷവും. 74

പത്രപുഷ്പഫലത്തോട-
ങ്ങൊത്തു ശോഭിച്ച കൊമ്പുകൾ
തന്നിൽ നിത്യം വസിക്കുന്നു
താർക്ഷ്യനാം ഹരിഭക്തനും. 75

ശാല്മലി വൃക്ഷമദ്വീപിൽ
സംഭവിക്ക നിമിത്തമായ്
ശാല്മലീ ദ്വീപമെന്നുള്ളൊ-
രാഖ്യാനം ചേന്നു ദ്വീപിനും. 76

അതിനെ ച്ചുററിരിക്കുന്നു
സുരയായ സമുദ്രവും
വിസ്താരം നാലുലക്ഷം കേൾ
കുശദ്വീപായതിമ്പുറം. 77

എട്ടുലക്ഷമതുണ്ടല്ലൊ
വിസ്താരമതു യോജന
ഹിരണ്യരോമാതൻ പുത്ര-
രേഴുപേർ നൃപരുണ്ടതിൽ 78

സപ്തഖണ്ഡങ്ങൾ ശൈലങ്ങൾ
സപ്തവാഹിനിവൎണ്ണവും
പൂൎവ്വമുക്തപ്രകാരേണ
നാമമേതൽ സമസ്തവും. 79

ജാതി നാലിന്റെ നാമങ്ങൾ
ചൊല്ലിടാമത്തു കേൾക്ക നി
കുശലം, കോവിദം, പിന്നെ
അഭിയുക്തേതി, കോലകം. 80

(തുടരും)

ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണം.

മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളും ആശയങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തുന്നവയാണല്ലോ പുസ്തകങ്ങൾ. വിശിഷ്ടങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ പരിശുദ്ധഭാഷയിൽ അലങ്കരിച്ചു കാണിക്കുകയാണു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി. പ്രാസംഗികന്മാർ സാധാരണ അപരിഷ്കൃതന്മാരായ അഥവാ അക്ഷരജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവരായ ആളുകളെ ഓരോ കാൎയ്യങ്ങൾ അവരുടെ അവസരം നോക്കി ധരിപ്പിക്കുന്നു. വായനക്കാർ വൎദ്ധിക്കുംതോറും പ്രാസംഗികന്മാരും ശ്രോതാക്കന്മാരും ചുരുങ്ങുന്നു. പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചാരം വളരെ ചുരുങ്ങിയിരുന്ന പുരാതനകാലങ്ങളിൽ പ്രാസംഗികന്മാരുടെ ആവശ്യവും സംഖ്യയും വലുതായിരുന്നു. ഗ്രീക്ക്സ്കാരുടെയും റോമൻകാരുടെയും പ്രാബല്യകാലങ്ങളിൽ പ്രാസംഗികന്മാരുടെ എണ്ണവും ആവശ്യവും അധികമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും അച്ചടിസൌകൎയ്യങ്ങളും ധാരാളമുള്ള ഇക്കാലത്തു നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെക്കൊണ്ടാണു സമുദായത്തിന്നു് അധികം ആവശ്യം നേരിടുന്നതു്. നല്ല പുസ്ത

സാഹിതി

വാല്യം ൫ | ൧൧൦൨ കുംഭമാസം. | ലക്കം ൧.

മംഗളം.

നിരന്തരം നവനവ ദിവ്യസൌരഭം
പരന്നെഴും പരിമൃദുപുഷ്പസഞ്ചയം
വിരിഞ്ഞു നീ മഹിതമരന്ദമാധുരീ-
ഭരം ചുമന്നരുളുക സാഹിതിലതേ!

കെ. കെ. രാജാ.

—:*:—

പ്രസാധകപംക്തി.

പുതുവത്സരം } ഈ ലക്കത്തോടുകൂടി 'സാഹിതി' അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഒരു സംവത്സരത്തിൽ വലിയ ബാലാരിഷ്ടങ്ങളൊന്നും അനുഭവിക്കാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ സംഗതി വരുത്തിയതിന്നു മാന്യവായനക്കാരോടും ലേഖകന്മാരോടും ഈ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിർവ്യാജമായി വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. അവരുടെ സഹായസഹകരണങ്ങൾ മേലിലും "സാഹിതി"യുടെ നടത്തിപ്പിൽ ഞങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹജ

കങ്ങൾ ജനസമുദായത്തെ ആകമാനം പരിഷ്കരിക്കുകയോ പരിശുദ്ധമാക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നു. പക്ഷെ പുസ്തകങ്ങൾ സുലഭങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളേയും ഒരേതരത്തിൽ ഗണിച്ചുകൂടാ. ഒരുവൻെറ മനോഗുണത്തേയൊ സമുദായക്ഷേമത്തേയൊ ഗണ്യമാക്കാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ ഒരിക്കലും ആ പേരിന്ന് അൎഹങ്ങളും വായിക്കത്തക്കവയുമല്ല. എത്ര നിസ്സാരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളും സൌശീല്യം, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയേ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയൊ നല്ല സാരോപദേശങ്ങൾ നല്കുന്നവയൊ ആയിരിക്കണം. പുസ്തകം എഴുതി ഉപജീവിക്കുന്നവർ അധികമായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു വളരെ പുസ്തകങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവയിൽ മിക്കതും ആരും വായിക്കാതെ കിടക്കുന്നതേയുള്ളു. പുസ്തകവായന വൎദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി അധികം പുസ്തകങ്ങൾ വൎദ്ധിക്കുന്നു. വായനക്കാരുടെ എണ്ണം വൎദ്ധിക്കാഞ്ഞാൽ ദരിദ്രന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്ക പ്രോത്സാഹനം ലഭിക്കുന്നതല്ല. പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കാൾ അധികം പ്രചാരത്തിലിരിക്കേണ്ടതു നവീനഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. തല്ക്കാലാവശ്യവും അവയെക്കൊണ്ടാണ്. നവീനപുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ സുഹൃത്തുക്കളും സമുദായപരിഷ്കാരികളുമാണ്. പ്രാചീനപുസ്തകങ്ങളെ ഭക്തിപുരസ്സരം ആദരിച്ചു വായിക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും സാധാരണ ജനങ്ങൾ അധികം വായിക്കേണ്ടതു നവീനഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. പുതിയ ആശയങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുവാനും ഭാഷാപുഷ്ടി വരുത്തുവാനും ഇതുതന്നെയാണ് ഒരു സുഗമമായ മാൎഗ്ഗം. ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരും പുസ്തകങ്ങളും വൎദ്ധിക്കുന്ന കാലത്തു പുസ്തകവായനക്കാരും തന്നിമിത്തം വിദ്വാന്മാരും വൎദ്ധിക്കുന്നു. പുസ്തകവായനക്കാരും വിദ്വാന്മാരും വൎദ്ധിക്കുന്നതോടുകൂടി മനുഷ്യസമുദായത്തിന്ന് ആലോചനാശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയും വൎദ്ധിച്ചുവരുന്നു. ഇന്നത്തെ ഭരണരീതിയും പുസ്തകവിമൎശനരീതിയും ഗ്രന്ഥനിൎമ്മാണത്തിന്നു വളരെ ഉടവു വരുത്തുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്ക ഗവൎമ്മേണ്ടിൽനിന്നു

കട്ടെ പൊതുജനങ്ങളിൽ നിന്നാകട്ടെ യാതൊരു പ്രോത്സാഹനവും ലഭിക്കുന്നില്ല. പുസ്തകങ്ങളുടെ ഗുണദോഷം നോക്കീട്ടല്ല ഇപ്പോൾ മിക്ക സ്കൂളുകളിലും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾ നിൎണ്ണയിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ സേവാബലവും സ്വാധീനശക്തിയുമാണു് ഈ കാൎയ്യത്തിൽ മുൻനില്ക്കുന്നതു്. തന്നിമിത്തം യോഗ്യന്മാരെങ്കിലും ദരിദ്രന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ യാതൊരു പ്രോത്സാഹനവും ലഭിക്കാതെ നിരാശപ്പെട്ടുപോകുന്നു. പുസ്തകം വേണ്ടതുപോലെ പരിശോധിച്ചു നിഷ്പക്ഷപാതമായ ഒരു നിരൂപണം എഴുതുന്നതിന്നു പകരം ആളെ നോക്കി മാത്രം പുസ്തകവിമൎശനം ചെയ്യുന്നതിനാലും യോഗ്യന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാൎക്കു് ഉത്സാഹക്കുറവും നിരാശയും നേരിടുന്നു. ധനത്തിലൊ യശസ്സിലൊ ഉള്ള ആഗ്രഹമാണു് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ധനത്തിലുള്ളതിനേക്കാൾ അധികം യശസ്സിലാണു നല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ ആഗ്രഹം ഇരിക്കുന്നതു്. അല്പം ചില മഹാത്മാക്കൾ ഇവ രണ്ടും ഗണിക്കാതെ ജനക്ഷേമത്തെ മാത്രം ഗണിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കുന്നു. അവ ഏതു കാലത്തും നിലനില്ക്കുന്നവയുമായിരിക്കും. നമ്മുടെ പ്രാചീനഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഇത്തരത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ചവയാണു്. ഇപ്പോൾ യാതൊരു ആലോചനയും പഠിപ്പും ഇല്ലാത്തവർ കൂടി പുസ്തകമെഴുത്തുകാരായി ജീവിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഇക്കാലത്തെ വിശേഷങ്ങളിൽ ഒന്നു പുസ്തകവൎദ്ധനയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളെ മുമ്പിൽവെച്ചു വാചകങ്ങളൊ ആശയങ്ങളൊ കവൎന്നു യാതൊരു കൂസലും മടിയും കൂടാതെ മൂന്നാമതൊരു പുസ്തകം നിൎമ്മിക്കുന്നു. ഒരു ദൂഷിച്ച സമുദായത്തിനു് അനവധി നിബന്ധനകൾ ഉള്ളവിധം ഒരു ദൂഷിച്ച കാലത്തു് അനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഉളവാകന്നു. പണ്ടു് ഒരു ജ്ഞാനി ഒരു പുസ്തകത്തെ ഒരു ശല്യമായി ഗണിക്കുക ഉണ്ടായത്രേ. ഇന്നുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ മിക്കതും ഓരോ ശല്യങ്ങൾതന്നെയാണു്. നല്ല വ്യുല്പത്തിയും ആലോചനാശക്തിയും ഇല്ലാത്തവർ ഗ്രന്ഥമെഴുത്തിൽ പ്രേരിതരായതു

കൊണ്ടാണ് ഇത്തരത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ എനിക്കു് ഈ അവസരത്തിൽ പറവാനുള്ളതു് എന്തെന്നാൽ നല്ല വ്യുല്പത്തിയും ആലോചനാശക്തിയും ഉള്ളവർ ജനക്ഷേമത്തെമാത്രം പുരസ്കരിച്ചു പുസ്തകമെഴുതേണ്ടതെന്നാണ്. അങ്ങിനെ ഉള്ളവൎക്കു ഗവർമ്മേണ്ടിൽനിന്നും പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നും നല്ല പ്രോത്സാഹനവും ലഭിക്കണം. ഇത്തരത്തിൽ വരുന്നതായാൽ നമ്മുടെ ഭാഷാദേവിയുടെ കണ്ഠത്തിൽ അനവധി വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ അണിയുവാൻ ഇടവരുന്നതാണ്. നൈസർഗ്ഗികമായ വിചാരശക്തിയും ചിരപരിചിതമായ രചനാപാടവവുമാണു നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നതു്. തൽഫലമായി ഉളവായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ മനുഷ്യർ വായിക്കേണ്ടതും ആജീവനാന്തം നിലനിർത്തേണ്ടതുമാണ്. ലൌകികമായ ജോലികളിൽ അധികം ശ്രദ്ധ പതിക്കേണ്ടിവരുന്നവരായ സാഹിത്യപ്രണയികൾക്കു പ്രാചീനങ്ങളോ നവീനങ്ങളോ ആയ ദീർഘഗ്രന്ഥങ്ങൾ രുചിക്കുന്നില്ല. ആവക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ക്ഷമാപൂർവ്വം വായിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാൻ അവൎക്കു സമയവും മനസ്സും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ ഖണ്ഡകൃതികൾക്കും മാസികകൾക്കും, പത്രങ്ങൾക്കുമാണ് അധികം പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുന്നതു്. ഇവ കാലത്തിന്നനുസരിച്ചവയും രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ അഭിവൃദ്ധികളെ മുൻനിർത്തി എഴുതീട്ടുള്ളവയുമായിരിക്കും. ദീർഘഗ്രന്ഥങ്ങളായാലും ഖണ്ഡകൃതികളായാലും ദുഷിച്ചവയാണെങ്കിൽ വലിയ ശല്യംതന്നെ. ദീർഘമായ ഒരു ദുഷിച്ച ഗ്രന്ഥം ഒരു വലിയ ഭയങ്കരമൃഗത്തിന്നും ദുഷിച്ച അനവധി ലഘുപുസ്തകങ്ങൾ നാശകരമായ വെട്ടുകിളികൾക്കും സമമായിരിക്കും. വ്യുല്പന്നന്മാരായ ആളുകൾ ആലോചനാപൂർവ്വം എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഭാഷാദേവിക്കു് ഒരു അനുഗ്രഹവുമായിരിക്കും. അത്തരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വൎദ്ധിച്ചുകാണ്മാൻ ആശിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ചെറുലേഖനം ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കെ. വി. ദാമോദരൻ നായർ.

ഭക്തിഭാവം.

(ഗുരുനാഥ! കേട്ടാലു്'മെന്ന മട്ടു്.)

മലഞ്ചോലതന്നിലൊഴുകും നീരോ?
മലരിലിണങ്ങുന്ന വാസനയോ?
വെറുമോടക്കുഴൽതൻ ഗാനമാമോ?
നറുതേനിൻനേരററ മാധുരിയോ?
ശിശുവിൻെറ കോമളപ്പുഞ്ചിരിയോ?
ശശിതൻെറ ശീതളരശ്മിതാനോ?
ഹരിബാലൻതൻ നിർഭയത്വമാമോ?
പെരിയ കുന്നിൻ നിശ്ചലത്വംതാനോ?
മണിവിളക്കിൻെറ വെളിച്ചമാമോ?
മണിതൻെറ മിന്നുന്ന ശോഭതാനോ?
പരമെള്ളിനുള്ളിലെയെണ്ണയാമോ?
പരമമാകും ജീവകാരുണ്യമോ?
സുകവിഹൃത്തിങ്കലെഴു് ഭാവമാമോ?
മൃഗബാലതൻ കണ്ണിൻ ഭംഗിതാനോ?
പതിവ്രതതൻ പാതിവ്രത്യമാമോ?
യതിമാർതന്നാത്മസംയമനംതാനോ?
ഭുവനം നിറഞ്ഞുള്ള വായുവാമോ?
ഭുവി ദേഹത്തിങ്കലെദ്ദേഹിതാനോ?
നിഗമവാക്യത്തിൻെറ സാരമാമോ?
നിരുപിച്ചാൽ സൽഭക്തഭക്തിതാനോ?
അറിയവേയറിയുന്നില്ലന്തമൊന്നും
അടി കൂപ്പി നിന്നേൻ ഞാൻ,—നാഥ! വെൽക!

വി. എം. പണിക്കർ.

കാവ്യലോകം.

I

പാട്ടുകൾ (ഒന്നാം വാള്യം)

(തൃശ്ശിവപേരൂർ മംഗളോദയം പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ച് യോഗക്ഷേമം കമ്പനി (ക്ലിപ്തം) വകയായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു്; വില ക. 1—8—0)

യോഗക്ഷേമം കമ്പനിക്കാർ ഇയ്യിടയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ 'ഓട്ടംതുള്ളലുക'ളെപ്പററി ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം വായനക്കാർ ഓൎക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമല്ലൊ. അതുപോലെ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ ചിത്രപടങ്ങളോടുകൂടി വേറെയും ചില പുസ്തകങ്ങൾ അവർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുകാണുന്നതു കേരളീയൎക്കു സന്തോഷപ്രദമായ ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. അവയിൽ വെച്ചു പ്രധാനമായ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളാണു 'പാട്ടുകൾ' ഒന്നും രണ്ടും വാള്യങ്ങൾ.

'പാട്ടുകൾ' ഒന്നാം വാള്യത്തിൽ തിരുവാതിരപ്പാട്ടു്, കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു്, ഉഴിഞ്ഞാൽപ്പാട്ടു്, കുറത്തിപ്പാട്ടു് എന്നിങ്ങനെ നാലു വൎഗ്ഗത്തിൽപെട്ട പാട്ടുകളാണു ചേൎത്തിരിക്കുന്നതു്. തിരുവാതിരപ്പാട്ടിൽ ഗുരുവായൂരപ്പൻ, ശകുന്തളവാക്യം, ദേവയാനീപരിണയം, സോമവാരം, മോഹിനീമഹേശ്വരം എന്നിവയും; കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടിൽ കാളിയമൎദ്ദനം, ദേവയാനിപരിണയം, രുദ്രാക്ഷമാഹാത്മ്യം, ചണ്ഡാലീമോക്ഷം, സുഭദ്രാഹരണം, രുഗ്മിണീസ്വയംവരം, വാമനാവതാരം, കുചേലവൃത്തം, കല്യാണസൌഗന്ധികം, മത്സ്യഗന്ധികം എന്നിവയും; ഉഴിഞ്ഞാൽപാട്ടിൽ കൃഷ്ണലീലയും; കുറത്തിപ്പാട്ടിൽ രാമായണം, ഉത്തരരാമായണം, പാതാളരാമായണം, കിരാ

തം, ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം എന്നിവയും ആണ് ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ഇവയിൽ മിക്കതും പഴയ പാട്ടുകളാകുന്നു. 'ഗുരുവായൂരപ്പൻ' നടുവത്തു മഹൻനമ്പൂതിരിയുടെ കൃതിയാണെന്നാണു തോന്നുന്നത്. 'കാളിയമർദ്ദനം' കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടു പല കവികളുംകൂടി ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. അതിന്റെ കൂട്ടുകവികളിൽ നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂതിരി, കരവങ്കര രാജൻ, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

ഇതിലടങ്ങിയ പാട്ടുകളുടെ കാര്യത്തിൽ കവിതാഗുണത്തെപ്പററി അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. കവിതയിൽ വലിയ അലങ്കാരഭംഗിയും മററും പറയാനില്ല. എന്നാൽ അകൃത്രിമസൌന്ദര്യത്തോടുകൂടി കവിതാദേവി ഇവയിൽ കളിയാടുന്നുണ്ട്. കവിമാതു നടമാടുമ്പോഴുള്ള കാൽച്ചിലങ്കകളുടെ മധുരനാദം ഈ വക പാട്ടുകളിൽനിന്ന് അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്.

മലയാളത്തിലെ പഴയ സാഹിത്യത്തിൽ ഈ വക പാട്ടുകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം തുലോം വലിയതാണ്. ഈ വക പാട്ടുകൾ പാടി കൈകൊട്ടിക്കളിക്കുക, ഊഞ്ഞാലാടുക, വെള്ളം തുടിക്കുക മുതലായ വിനോദങ്ങൾ പണ്ടുകാലത്തു കേരളീയസ്ത്രീസമുദായത്തിൽ സാധാരണമായിരുന്നു. ഈ വക വിനോദങ്ങൾ അബലാജനങ്ങൾക്കു ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നും വ്യായാമത്തിന്നും വളരെ ഉപകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യരീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും നാട്ടിൽ പരന്നതോടുകൂടി ഈ വക പഴയ വിനോദങ്ങളെപ്പററി വലിയൊരനാദരം സ്ത്രീലോകത്തിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി ഈ വക വിനോദങ്ങൾക്കു പ്രചാരവും കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും, അകൃത്രിമരമണീയമായ ഈ സാഹിത്യം ഒരു കാലത്തും നശിച്ചുപോകുന്നതല്ല.

ക്രൗൺ 8 വലുപ്പത്തിൽ 375 പുറങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകം നല്ല മിനുസക്കടലാസ്സിൽ കമനീയമായി അച്ചടിച്ചു ഭംഗിയിൽ 'ബൈൻറു' ചെയ്തിട്ടുള്ളതിന്നു പുറമെ തിരുവാതിരപ്പാട്ടു പാടി ജലക്രീഡ ചെയ്യുന്നതിന്റേയും, കൈകൊട്ടിക്കളിക്കുന്നതിന്റേയും, ഉഴിഞ്ഞാലാടുന്നതിന്റേയും, കുമ്മിയടിക്കുന്നതിന്റേയും, കുരത്തിപ്പാട്ടു പാടുന്നവരുടേയും ഓരോ രമണീയചിത്രങ്ങളും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ചില വിനോദങ്ങൾ കേരളത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നറിവാൻ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞാൽ ഈ ചിത്രങ്ങൾ നോക്കേണ്ടിവരുമെന്നു മംഗളോദയം പ്രവർത്തകന്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇതെത്രയും പരമാർത്ഥമാണ്.

മംഗളോദയം പ്രവർത്തകന്മാരെ സർവ്വാത്മനാ ഞങ്ങൾ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അടുത്ത പതിപ്പിൽ കല്യാണസൌഗന്ധികം, മത്സ്യഗന്ധികം എന്ന രണ്ടു തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്നു മാറ്റി തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകളുടെ ഇടയിൽ ചേർക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കയും ചെയ്യുന്നു

II

പാട്ടുകൾ (രണ്ടാം വാള്യം)

യോഗക്ഷേമം കമ്പനിക്കാർ പരിഷ്കൃതരീതിയിൽ അച്ചടിച്ച് പ്രസിദ്ധം ചെയ്ത പാട്ടുകളുടെ രണ്ടാം വാള്യം ഒന്നാം വാള്യത്തെക്കാൾ ഒട്ടും താഴെയല്ല. അല്പം മേലെയാണെന്നും വേണം പറയുവാൻ. ഇതിലടങ്ങിയ പാട്ടുകളെ വഞ്ചിപ്പാട്ട്, പാനപ്പാട്ട്, കളംപാട്ട്, പലവക പാട്ട് എന്നിങ്ങനെ നാലു വർഗ്ഗമായിട്ടാണ് തിരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗങ്ങളിൽ ചേർത്ത വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ നളചരിതം, വ്യാസോൽപത്തി, കുചേലവൃത്തം, കിരാതം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം എന്നിവയും: പാനപ്പാട്ടിൽ ശ്രീകൃഷ്ണ[illegible], സന്താന

ഗോപാലം, ജ്ഞാനപ്പാന എന്നിവയും; കളംപാട്ടിൽ കല്യാ
ണസൌഗന്ധികം, ബാലിവിജയം, ഗരുഡരാമായണം, ല
ക്ഷണാസ്വയംവരം, വേടയുദ്ധം എന്നിവയും; പലവകയിൽ
ലീലാവതി, കുചേലവൃത്തം, മൂഷികമാർജ്ജാരയുദ്ധം, സീതാദുഃ
ഖം, വടക്കുന്നാഥക്ഷേത്രമഹിമ, സന്താനഗോപാലം, പാഞ്ചാ
ലീസ്വയംവരം, വള്ളോംകളി, ഭീമൻകഥ, കുറിയാററം, ഐ
വർനാടകം, നളൻകഥ, ബൃഹസ്പതിവാക്യം എന്നിവയും ഉൾ
പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ മാല്യത്തിലടങ്ങിയ പാട്ടുകളെല്ലാം പഴയ കൃതിക
ളാകുന്നു. വിശേഷിച്ചു കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടു രാമപുരത്തു
വാരിയരുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ കൃതിയും, സന്താനഗോപാലം
പാനയും ജ്ഞാനപ്പാനയും കേരളത്തിലെ ഭക്തകവികളിൽ
അഗ്രഗണ്യനായ പൂന്താനത്തു നമ്പൂതിരിയുടെ കേൾവിപ്പെട്ട
കൃതികളുമാകുന്നു. ആപാദചൂഡം ഭക്തിരസം വഴിഞ്ഞൊഴു
കുന്ന മേല്പറഞ്ഞ കൃതികൾ സാഹിത്യഗുണംകൊണ്ടും ത്രല്യോ
ന്നതിനില്ക്കുന്നവയാണ്. ഈ മാല്യത്തിലടങ്ങിയ പാട്ടുകളിൽ
വെച്ച് എല്ലാംകൊണ്ടും പ്രാധാന്യം അവയ്ക്കാണെന്ന് എല്ലാ
വരും സമ്മതിക്കും.

ഈ മാല്യത്തിന്റെയും അച്ചടിയും കെട്ടും മട്ടും കമനീ
യമായിട്ടുണ്ട്. വഞ്ചിപ്പാട്ട്, കിളിപ്പാട്ട്, പാനപ്പാട്ട്, കളം
പാട്ട് എന്നിവയുടെ ഓരോ ചിത്രപടവും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടു
ണ്ട്. 528 ഭാഗമുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിനു വില 2 ക. മാത്രമേ
യുള്ളൂ. ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ വെച്ചു മു
ന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ ക്ഷന്തവ്യ
മല്ലാത്ത പല അച്ചടിത്തെററുകളും പററിക്കാണുന്നത് അടു
ത്ത പതിപ്പിൽ പരിഹരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

III

ആത്മാവും മോക്ഷവും.

(ശ്രീനരസിംഹവിലാസം ഗ്രന്ഥാവലി നമ്പർ 2; ആർ.
മാധവപ്പൈ അവർകൾ തർജ്ജമചെയ്തത്. വില 2 ണ.)

സുവിചാരാനന്ദസ്വാമികൾ കൊങ്കണഭാഷയിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൻെറ മലയാളതർജ്ജമയാണ് ഇത്. ഇതിൽ ആത്മാവിൻെറയും മോക്ഷത്തിൻെറയും തത്വം ഏററവും ലളിതമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷ ശുദ്ധവും ലളിതവും ആയിട്ടുണ്ട്. ഈ ചെറുപുസ്തകം ആദ്ധ്യാത്മികവിഷയത്തിൽ നല്ലൊരു പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണം

(എൻ. രാമൻ നമ്പൂതിരി.)

ഇന്ത്യയിൽ ഇപ്പോൾ നടപ്പുള്ള വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ പല ന്യൂനതകളുമുണ്ടെന്നു പലക്കും അഭിപ്രായമുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വിദേശഭാഷക്കു സർവ്വപ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു പ്രസ്തുത ന്യൂനതകളിൽ ഒന്നാണെന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. ഭാഷക്കും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും പരസ്പരം ബന്ധമില്ലെന്നും അതിനാൽ ഭാഷയെപ്പററി യാതൊന്നും ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം! ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശരിവെക്കുവാൻ ഇതുള്ളവൻെറ സങ്കുചിതമതി സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

അല്പകാലംകൊണ്ട് അധികഫലം സമ്പാദിക്കുകയെന്നതു് ഹ്രസ്വമായ മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ അവശ്യം സ്വീകരണീയമായ ഒരാദർശമാകുന്നു. ഈ സംഗതി വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിലും വളരെ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വിദ്യ അനന്തവും വിദ്യാഭ്യാസകാലം അദീർഘവുമാകുന്നു. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നു ഉള്ള ഉപരിവിദ്യാലയങ്ങളിൽ പഠിച്ചു പാസ്സാകേണമെങ്കിൽ ഒരാളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരംശം ചിലവാക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം അത്രമാത്രം ആശാസ്യമാണെന്നു പറയുവാൻ

നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ദീൎഘകാലത്തിൽ അധികഭാഗവും അന്യഭാഷാപഠനത്തിന്നായിട്ടാണു വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നതെന്നു നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നു നാം വിദ്യാഭ്യാസമെന്ന ഭാവത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ ഒരു വിദേശഭാഷാപഠനമാകുന്നു. മാതൃഭാഷാപഠനം അപരിത്യാജ്യമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഒന്നിലധികം ഭാഷകൾ നമുക്കു പഠിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഒരു പരദേശഭാഷാപഠനത്തിന്നായി ചിലവഴിക്കുന്ന സമയം യഥാൎത്ഥമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു വിനിയോഗിക്കപ്പെടുന്നതായാൽ ഗണ്യമായ ഫലം സിദ്ധിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിന്നു മാതൃഭാഷയിൽ സൗകൎയ്യമുണ്ടാകുന്നതായാൽ മുമ്പറഞ്ഞ "ശിരോവേഷ്ടനപ്രാണായാമ"വും തജ്ജന്യമായ സമയനഷ്ടവും പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കേണ്ട പ്രധാനഗുണങ്ങൾ മനഃസംസ്കാരം, ബുദ്ധിവികാസം, സത്സ്വഭാവം തുടങ്ങിയവയാകുന്നു. അതിന്നു പൎയ്യാപ്തമല്ലാത്ത ഏതൊരു പഠനത്തേയും വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. വിവിധരാജ്യക്കാരുടെ സംസ്കാരങ്ങളും ആദൎശങ്ങളും വിലക്ഷണങ്ങളായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നതു്. വിദേശഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതായാൽ സ്വദേശസംസ്കാരാദൎശങ്ങൾ നശിക്കുകയും വിദേശസംസ്കാരങ്ങളും ആദൎശങ്ങളും ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു സ്വാഭാവികമാണ്. പണ്ടക്കുപണ്ടേ പ്രസിദ്ധികേട്ട ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ അധഃപതനകാരണങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു് ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അവ്യാഹതമായ പ്രചാരമാണെന്ന് ഏതൊരു നിഷ്പക്ഷപാതിയും സശിരഃകമ്പം സമ്മതിക്കുന്നതാണ്. ആ സംസ്കാരാദൎശങ്ങളെ പുനഃസ്ഥാപിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഇന്ന് ഇന്ത്യക്കാൎക്ക് അത്യാവ

നകമായ വിധത്തിൽ തുടൎന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ വിശ്വാസത്തേയും, വിശേഷിച്ചു സൎവ്വശക്തനായ ജഗദീശ്വരൻെറ നിരുപാധികമായ കരുണയേയും മുൻനിൎത്തിയിട്ടാണു, കേവലം അനിൎദ്ദിഷ്ടസങ്കേതമായിട്ടെങ്കിലും, ജീവിതയാത്രയെ തുടരുവാൻ ഞങ്ങൾ ധൈൎയ്യപ്പെടുന്നതു്.

സാഹിത്യരംഗത്തിൽ വെറും ഒരു ചെറുപൈതൽപോലെയിരിക്കുന്ന 'സാഹിതി'ക്കു് എന്തൊരു കാൎയ്യമാണു ചെയ്യാൻ കഴിയുക എന്നു ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും തന്നെത്താൻ ചോദിക്കാറുണ്ടു്. ഈ ചോദ്യത്തിന്നു തക്കതായ ഒരു സമാധാനം ഞങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ, ഈ ചെറുപൈതലിൻെറ സ്ഖലിതപ്രായങ്ങളായ ജല്പിതങ്ങളും നൈസൎഗ്ഗികങ്ങളായ പതനോൽപതനങ്ങളും സാഹിത്യവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ ഇടയിൽ അനിൎവ്വാച്യമായ ഒരു കൌതുകം ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾക്കറിവുണ്ടു്. ഈ സംഗതി തീൎച്ചയായും ഞങ്ങൾക്കു ചാരിതാൎത്ഥ്യജനകമാണു്. സഹൃദയജനങ്ങളുടെ സകൌതുകമായ ഈ നിരീക്ഷണം അല്പാല്പം ഗൌരവം കലൎന്നു വളൎന്നുവന്നു കാലക്രമേണ സ്നേഹാദരങ്ങളോടുകൂടിച്ചേൎന്നു ഒരു ബഹുമാനമായി മാറിക്കൂടായ്കയില്ലല്ലൊ. ആ ഒരു സ്ഥിതി കൈവരുവാൻ എന്തെങ്കിലും സാദ്ധ്യമാകുമെങ്കിൽ അതിനെ ലക്ഷീകരിച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും ഞങ്ങളുടെ പ്രയാണമെന്നു ഞങ്ങൾ ദൃഢമായിപ്പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യം എന്നതു ചലനമില്ലാത്ത ഒരു വസ്തുവാണെന്നു ഞങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. അതിന്നു ചില പരിവൎത്തനങ്ങളും പരിണാമങ്ങളും ഒക്കെയുണ്ടു്. ഇതേ കാരണത്താൽതന്നെ സാഹിത്യത്തിന്നു ചില ക്ഷമകളും ഉണ്ടു്. മതത്തോടും സമുദായത്തോടും രാജ്യത്തോടും സാഹിത്യത്തിന്നു നിൎവ്വഹിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ള കടമകൾ ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. മതസംബന്ധമായും സമുദായസംബന്ധമായും രാജ്യസംബന്ധ

ശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. അപ്രകാരമുള്ള ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരീതി വിദേശ ഭാഷയിൽ രൂപീകരിക്കുന്നതായാൽ ആ ഉദ്ദേശം സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

മാതൃഭാഷയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ഏവരുടേയും കടമയാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിലുള്ള വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഒരു ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു് അത്യാവശ്യമായിട്ടുള്ളതു്. സാമാന്യേന സർവ്വസാധനങ്ങളുടേയും ആവിർഭാവത്തിനുള്ള കാരണം അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിലാകുന്നതായാൽ ആ ഭാഷയിൽ അപ്രകാരമുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ ആവശ്യം നേരിടുന്നതാണു്. ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ ആവിർഭാവവും നിശ്ചയമാണു്. "Nessessity is the mother of invention" എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം. ഒരു ഭാഷയുടെ പരിഷ്കാരത്തിന്നും അഭിവൃദ്ധിക്കും അന്യഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ വിവർത്തനം ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ഇതരഭാഷകളിൽ നമുക്കു പഠിക്കേണ്ട പല വിഷയങ്ങളിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുമുണ്ടായിരിക്കും. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് മാതൃഭാഷയെ സ്വീകരിക്കുന്നതായാൽ ആ ഭാഷയിൽ പ്രസ്തുത പുസ്തകങ്ങളുടെ വിവർത്തനങ്ങളുണ്ടായിത്തീരുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടു്. അന്യഭാഷകളിലെ പുസ്തകങ്ങളിലുള്ള വിഷയങ്ങളെ അതേ ഭാഷകളിൽക്കൂടിത്തന്നെ പഠിക്കണമെന്നു ശഠിക്കുന്നവർ അതിന്റെ സാദ്ധ്യാസാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ചുകൂടി ആലോചിക്കേണ്ടതാണു്. സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, ഹിന്ദി, ബങ്കാളി തുടങ്ങി അനവധി ഭാഷകളിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നാം അറിയേണ്ടവയായ സംഗതികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. ആ ഭാഷകളെയെല്ലാം പഠിച്ചു സംഗതികളെ മനസ്സിലാക്കുകയെന്നതു് എല്ലാവർക്കും സാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള വിഷമഘട്ടങ്ങളിൽ വിനിയോഗിക്കുവാനാണു വിവർത്തനമെന്ന സമ്പ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ജിജ്ഞാസുക്കളായ യൂറോപ്യന്മാർ സംസ്

കൃതം മുതലായ ഇതരഭാഷകളിലെ മുഖ്യഗ്രന്ഥങ്ങളെ അവരുടെ ഭാഷകളിലേക്ക തൎജ്ജമചെയ്കയാണുണ്ടായത്. അല്ലാതെ അപ്രകാരമുള്ള വിദേശഭാഷകൾക്ക് അവരുടെ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരം വരുത്തുകയെന്ന അതിപ്രയത്നത്തിന്ന് അവർ ഉദ്യമിച്ചില്ലെന്നു നാം ധരിക്കേണ്ടതാണ്. മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമമാൎഗ്ഗം ആ ഭാഷയിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി, ഏൎപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും ഭാഷക്കും തമ്മിൽ സാരമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. നാം ഏതു ഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നുവോ ആ ഭാഷ നമുക്ക് അധികം സ്വാധീനമാകുന്നതാണ്. ഇന്നത്തെ രീതിയിലുള്ള ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവൎക്ക മാതൃഭാഷയിൽ പ്രസംഗിക്കുവാനും പ്രബന്ധവും മറ്റും എഴുതുവാനും സാധിക്കുന്നില്ല. അവൎക്ക മാതൃഭാഷ കേവലം അറിയായ്കയുമല്ല. ഇതിൽനിന്ന് ഒരു സംഗതി നാം മനസ്സിലാക്കേണം. ഒരു ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുവാനൊ അന്യന്മാർ പറയുന്നതിനെ മനസ്സിലാക്കുവാനൊ സാധിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം ആ ഭാഷയിൽ എഴുതുവാനും പ്രസംഗിക്കുവാനുമുള്ള പാടവം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുകൂടി ആ ഭാഷയെ വിനിയോഗിക്കുന്നതായാൽ ആ പ്രാവിണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. നമുക്ക നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയാണ് ആദ്യമായും അധികമായും സ്വാധീനമാകേണ്ടതെന്നുള്ളതിൽ ആൎക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാതൃഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസംചെയ്താൽ മാത്രമേ അതിനെ അപ്രകാരം സ്വാധീനിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാവശ്യമായ പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാ മാതൃഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു ചിലർ പറയുമായിരിക്കാം. ചില വിഷയങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ അതു വാസ്തവമാണ്. ചരിത്രം, കണക്ക്, ജ്യോതിഷം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിലെ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ എല്ലാമാ

ൃഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ അഭാവത്തിന്നുള്ള കാരണം അവയെക്കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യക്കുറവായിരിക്കുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ ആവശ്യം നേരിട്ടാൽ അവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു ദുസ്സാദ്ധ്യമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലൊ ഇംഗ്ലീഷിലൊ മറ്റൊ പ്രസ്തുതശാസ്ത്രങ്ങളെ പഠിച്ചിട്ടുള്ള പണ്ഡിതന്മാരാണ് ഈ വിഷയത്തിൽ പരിശ്രമിക്കേണ്ടത്. നവീനസമ്പ്രദായപ്രകാരം ഉപരിവിദ്യാലയങ്ങളിൽ "ഷെയ്ക്സ്പ്യേർ" തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരുടെ കവിതകളാണല്ലൊ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. തന്മൂലം സിദ്ധിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും കുറയാത്ത സഹൃദയത്വവും സന്മാർഗ്ഗബോധവും തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ അനുഗൃഹീതകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതാണ് മാത്രമല്ല, രാമായണം മഹാഭാരതം മുതലായ ആർഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുമെന്നുകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈവിധമുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ മിക്ക മാതൃഭാഷകളിലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

മാതൃഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതു സ്വദേശാഭിമാനത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമാണെന്നുകൂടി എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ട്. മാർദ്ദവംകൊണ്ടും മറ്റും വിശേഷപ്പെട്ട വിദേശവസ്ത്രങ്ങൾ സുലഭമായി കിട്ടുമെങ്കിലും പരുത്ത ഖദർ ധരിക്കുന്നതാണു ദേശാഭിമാനത്തിന്റെ ഉത്തമലക്ഷണം. അപ്രകാരം, വിദേശഭാഷയിൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുവേണ്ട സകല സൌകര്യങ്ങളുമുണ്ടെന്നിരിക്കിലും, ആ സൌകര്യങ്ങളെ അല്പം പണിപ്പെട്ടിട്ടെങ്കിലും മാതൃഭാഷയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യുന്നതും ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ അടയാളമാണെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നാവശ്യമായ എല്ലാം ഉപകരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു തീർച്ചയായും നമുക്കഭിമാനകരമാണ്.

തുടരും.

പുതിയ

മലയാള പുസ്തകങ്ങൾ

നോവലുകൾ.

കല്യാണിക്കുട്ടി-പുതിയ നോവൽ	1	0	0
മിയിൽനിന്നു ചന്ദ്രനിലേക്ക	0	1(	0
ാരദാപുരത്തിലെ ഘോരസംഭവങ്ങൾ	2	4	0
പ്രമവല്ലി	1	4	0
ശരള	0	14	0
ിലാസിനി	1	4	0
ണാളിനി	1	4	0
ിവാജി	1	4	0
ചണ്ണുകുമാരി	0	8	0
ുദാബായി 1, 2,	2	0	0
ശീല	1	12	0
ന്ദ്രശേഖരൻ	1	0	0
ട്ടിലുംപുറത്തും	1	8	0
ത്മാലയം 1, 2,	3	0	0
മലം	1	8	0
രോജിനി	1	8	0
ലതിദേവി	0	6	0
മൃതവല്ലി	1	0	0

ഗദ്യം.

മശാസ്ത്രം	2	0	0
നന്ദരാമായണം	2	0	0
ബരാമായണം	2	0	0
രളകവികൾ	0	12	0
ദവ്യാസൻ	0	8	0
ന്താനഗോപാലം	0	8	0
ശ്വമേധയാഗം	0	8	0

ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ	1	0	0
ചിത്രാംഗദ	0	8	0
രവികിരണം	0	8	0
വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ	0	12	0

പലവക

ഭാരതംഗദ്യം	3	12	0
101 ദിവസം പറഞ്ഞ പാരസീകകഥ	2	0	0
പ്രയോഗസമുച്ചയം വിഷവൈദ്യം	1	4	0
അഷ്ടപദിവ്യാഖ്യാനം	1	0	0
ഭജനകീർത്തനമാല	0	12	0
500 സരസശ്ലോകങ്ങൾ	1	0	0
ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ	1	4	0
ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം	0	8	0
ശൃംഗാരശതകം	0	8	0
സൌന്ദര്യലഹരി	6	0	3
ശിവാനന്ദലഹരി	0	8	0
ലളിതാസഹസ്രനാമം	0	6	0
ഭഗവൽഗീതവ്യാ:	5	8	0
നാരായണീയംവ്യാ:	1	8	0
പ്രശ്നമാർഗ്ഗം 1, 2,	6	0	0
ഹോര 1, 2,	6	0	0
വടക്കൻപാട്ടുവല്യതു	1	0	0
കല്യാണികല്യാണം	0	4	0
നിലവറക്കണ്ടിലെ ഭൂതത്താൻ	0	4	0
ശ്രീകൃഷ്ണലീലകൾ	1	0	0

☞ ഇവകൂടാതെ മലയാളത്തിൽ ഉള്ളമിക്ക ബുക്കുകളും ഇവിടെകിട്ടും. ആവശ്യക്കാർ ഈ പരസ്യപ്രകാരം എഴുതുക.
മാനേജർ, ജ്ഞാനസാഗരം പുസ്തകശാല, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

പ്രത്യേകവിജ്ഞാപനം

നിങ്ങളോടു ഞങ്ങൾക്കു ചിലതു തുറന്നുപറയാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. പ്രിയവരിക്കാരേ! നിങ്ങളിൽ പലരോടും Good bye പറഞ്ഞു പിരിയേണ്ടതായ ഒരു ധമ്മസങ്കടത്തിലാണു ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എത്തിയിരിക്കുന്നത. സാഹിതിയുടെ ധനസ്ഥിതി ആശാസ്യകരമല്ലെന്നു നിങ്ങളെ ഒന്നാമതായി അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ കേവലം രജിസ്റ്റർ ബുക്കിൽ പേർചേൎത്തു ശുമ്മാ സാഹിതി അയച്ചുകൊടുപ്പാൻ ഞങ്ങൾക്കു നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നിരിക്കുന്നു. ശരിക്കുവരിപ്പണം തരാത്ത വരിക്കാരുമായി എനിമേലിൽ യാതൊരു ഇടവാടും നടത്താൻ ഞങ്ങൾ തയ്യാറില്ല. അതു ഇതോടുകൂടി അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള വിവരം ഇതിനാൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അടുത്ത ലക്കം പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പായി വരിപ്പണം മണിഓർഡറായി അയച്ചുതരികയൊ അല്ലാത്തപക്ഷം വി. പി. അയപ്പാൻ അനുവദിക്കുകയൊ ചെയ്യാത്ത ഏതൊരു വരിക്കാരന്റെ പേരും മേലിൽ രജിസ്റ്റർ ബുക്കിൽ കാണുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുജനങ്ങൾ അടുത്ത ലക്കം പുറപ്പെടുന്നതിന്നു മുമ്പായി പണം മണിഓർഡറായി അയച്ചുതരുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. വി. പി. അയക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു ഇരുകൂട്ടൎക്കും നഷ്ടമാണല്ലൊ. എനി ഏജണ്ടിനെ വച്ചു പിരിക്കുവാനാണെങ്കിൽ വരിപ്പണം വളരെ തുച്ഛവുമാകുന്നു. ആകയാൽ ബന്ധുക്കളായ വരിക്കാർ ബാക്കിയുള്ളതും അടുത്തകൊല്ലത്തെയും വരിസ്സംഖ്യ തീൎത്തു ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അതേസമയത്തുതന്നെ പേരുവെട്ടിക്കളയേണ്ടിവരുന്നവരോടു മാപ്പു ചോദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

Printed at the Mangalodayam Power Press, belonging to the Yogakshemam Co. Ltd., Trichur and published by O. M. Parameswaran Namboodiripad at Vellinezhi.

മായും ഉള്ള അഭ്യുത്ഥാനങ്ങളിൽ മുൻനടന്നു വഴി കാണിക്കേണ്ട ഭാരം സാഹിത്യത്തിൻേറതാകുന്നു. ഈ സംഗതിയിൽ 'സാഹിതി' കഴിയുന്നത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഭാവിയെപ്പററി വലിയ പ്രതിജ്ഞകളൊന്നും ചെയ്യാൻ ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഞങ്ങളുടെ നയം എന്തായിരിക്കുമെന്നു ഫലംകൊണ്ടു മാന്യസഹൃജ്ജനങ്ങൾക്ക് അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിക്കുമല്ലോ. ഇത്രമാത്രം പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ടും മാന്യവായനക്കാരോട് ഒരിക്കൽകൂടി വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ പുതുവത്സരത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

—:*:—

മഹാകവിയുടെ ഉപദേശം. ഈ മാർച്ച് മാസം 3-ാംനു- തൃശ്ശിവപേരൂർ സെന്തോമസ് കോളേജിൻെറ ജന്മദിനാഘോഷം കൊണ്ടാടിയതിൽവെച്ചു മഹാകവി വള്ളത്തോൾ വിലയേറിയ ഒരു മലയാളപ്രസംഗം ചെയ്കയുണ്ടായി. പ്രസംഗത്തിൻെറ ഒരു സംക്ഷേപം ഒരു ലേഖകൻ ഞങ്ങൾക്കെഴുതി അയച്ചതിൽനിന്നു സാരമായ ചില സംഗതികൾ താഴേ ചേർക്കുന്നു:—

"മഹാകവിയുടെ പ്രസംഗം ഗദ്യത്തിലുള്ള ഒരു കവിത തന്നെയായിരുന്നു അലങ്കാരസമ്മിശ്രമായ ഭാഷയ്ക്കു ശ്രോതാക്കളുടെ ഉള്ളിൽ സംഗതികൾ ശക്തിയോടുകൂടി ഗ്രഹിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു പ്രത്യേകശക്തിയുണ്ടെന്നു മഹാകവിയുടെ പ്രസ്തുത പ്രസംഗം സുവ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. മഹാകവി പ്രസ്തുതപ്രസംഗത്തിൽ യുവജനങ്ങൾക്ക് ഒരു സന്ദേശമാണു നൽകിയതു്. അതിൽ പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചതു യുവജനങ്ങൾ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതിൻെറ അത്യാവശ്യകതയെപ്പററിയായിരുന്നു. ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ പ്രാചീന ജനസമുദായം ബ്രഹ്മചര്യാനുഷ്ഠാനത്തിൽ വലിയ നിഷ്ഠയോടുകൂടിയാണിരു

ന്നിരുന്നതു്. അതിനാൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നവൎക്കു കായികവും മാനസികവുമായ ശക്തികൾ സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നു മുതല്ക്കു് അവർ പണ്ടത്തെ ബ്രഹ്മചൎയ്യവ്രതത്തെ അനാദരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയോ അന്നു മുതല്ക്കാണു് അവരുടെ ആ ശക്തികൾ ക്ഷയിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതു്. ഇപ്പോൾ സമുദായത്തെ പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കേണമെന്നായി. ഈ പരിശ്രമത്തിൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതു ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തിന്നാണു്. അഭിനവ ഭീമസേനൻ എന്ന വിഖ്യാതനായ പ്രൊഫസ്സർ രാമമൂൎത്തിയെ കണ്ടു സംസാരിക്കുവാൻ ഇയ്യിടയിൽ എനിക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രാണായാമത്തിലും ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തിലുമുള്ള നിഷ്ഠ നവീന ഭാരതത്തിന്നു് ഒരു പാഠമായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ബ്രഹ്മചൎയ്യത്തെപ്പററി പറഞ്ഞതിന്നു ശേഷം വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ദിനചൎയ്യയെപ്പററിയാണു മഹാകവി കാൎയ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചതു്. 'ബ്രാഹ്മേ മുഹൂൎത്തേ ഉത്തിഷ്ഠേൽ' എന്നാണു പ്രമാണം. പുലരുവാൻ നാലുനാഴികയുള്ളപ്പോൾ എഴുന്നേല്ക്കണമെന്നാണല്ലോ അതിന്നു സാരം. എന്നാൽ ഇക്കാലത്തെ യുവജനങ്ങൾ ഈ തത്വം വിസ്മരിച്ചു ബ്രാഹ്മമുഹൂൎത്തത്തിൽ കൂൎക്കം വലിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. സൂൎയ്യദേവന്റെ അരുണകിരണങ്ങൾ കണ്ടാനന്ദിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം അവൎക്കു സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. പരീക്ഷയിൽ എല്ലാ വിദ്യാൎത്ഥികളേയുംകൂടി തോല്പിക്കണമെങ്കിൽ പ്രഭാതസമയത്തെ പ്രകൃതിസൌഭാഗ്യത്തെപ്പററി വിവരിപ്പാൻ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ മതി. ഈ സമ്പ്രദായം മാററി എല്ലാവരും സരസ്വതിയുടെ യാമത്തിൽ ഉണരുവാൻ ശീലിക്കണം.

പിന്നെ മനസ്സിരുത്തേണ്ടതു് ആഹാരത്തിന്റേയും മനഃശുദ്ധിയുടേയും കാൎയ്യത്തിലാകുന്നു. "ഇന്നു ഞാനായിരിക്കുന്നതു മുമ്പു ഞാൻ ഭക്ഷിച്ച ആഹാരമാണു്" എന്നു വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ആഹാരത്തിന്നു ശരീരനിൎമ്മാണ

ത്തിലെന്നപോലെ സ്വഭാവഘടനയിലും ശക്തിയുണ്ടു്. അതു കൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ആഹാരം ശുദ്ധമായിരിക്കണം. മാംസഭക്ഷണം ഒരിക്കലും അരുതു്. മാംസാഹാരം ചെയ്യുന്നവർ ക്ഷണികമായ ജിഹ്വാപ്രീതിക്കുവേണ്ടി മററു ജീവികളുടെ ജീവനെ അപഹരിക്കുന്നു. മാംസഭുക്കുകളുടെ ശരീരം വാസ്തവത്തിൽ ഒരു ശവകുടീരമാണു്. മഹാനായ അക്ബർപോലും മാംസഭക്ഷണം നിൎത്തൽചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ചില വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ മാംസം വൎജ്ജിച്ചിരുന്നു. ആഹാരശുദ്ധിയെപ്പോലെതന്നെ നിഷ്കൎഷിക്കേണ്ട ഒരെണ്ണമാണു മനഃശുദ്ധി. ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളെപ്പററി വിചാരിക്കുകയാണു മനഃശുദ്ധിയുണ്ടാവാൻ ഉത്തമമാൎഗ്ഗം. ഉൽകൃഷ്ടവിചാരത്തിന്നു വഴിയുണ്ടാക്കിത്തരുന്നതിലാണു വിദ്യാഭ്യാസം നിങ്ങളെ സഹായിക്കുന്നതു്.

ഇത്രയും സംഗതികളാണു മഹാകവി പ്രസംഗിച്ചതു്. ഈ സംഗതികളുടെ ഉപപാദനത്തിന്നു കവിതയും ഫലിതവും ആപാദചൂഡം നിറഞ്ഞിരുന്നു.”

ഇതു വള്ളത്തോളിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മഹാകവി വിദ്യാൎത്ഥികളോടു ചെയ്യേണ്ടതായ ഉപദേശംതന്നെയാണു്. മഹാകവിയുടെ സന്ദേശത്തിന്നു യുവജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുവാൻ ഞങ്ങൾ പ്രാൎത്ഥിക്കുന്നു.

—:*:—

പൂതഗീതം.

വിശ്വൈകനാഥാ! നിൻകാരുണ്യപീയൂഷ-
മിച്ഛിക്കാതാരുള്ളിപ്പാരിടത്തിൽ?
കോമളമാകിയ നിന്നുടെ ഗാത്രത്തെ-
യോമനിച്ചീടാനാരാശിച്ചില്ല

ശ്രീലമാം നിന്നുടെ യോടക്കുഴൽനാദ-
മിലോകത്തിന്നെന്നുമാനന്ദദം
ലോകം മുഴുവനും വെള്ളത്തിലാണാലും
നീ സജീവനെന്നു സുപ്രസിദ്ധം.

ഭക്തപ്രിയനായ നിൻപാദപത്മങ്ങൾ
ഭക്ത്യാ നമിച്ചെത്ര മാനുഷന്മാർ
പ്രാപഞ്ചികമായ ബന്ധങ്ങൾ കൈവിട്ടു
നിത്യസുഖത്തെയടഞ്ഞതില്ലേ?

പ്രഹ്ളാദ, നധ്രുവൻ—ഭാരതഭൂമി തൻ
ആഹ്ളാദഭാജനസന്താനങ്ങൾ-
താവക പുണ്യകടാക്ഷാനുഭൂതിയാൽ
പാവനം മോക്ഷത്തെസ്സാധിച്ചില്ലേ?

കൌരവപാണ്ഡവയുദ്ധത്തിൽ നീയല്ലോ,
സാരഥിത്വംപോലും നിർവഹിച്ചും,
ഗീതോപദേശംചെയ്തജ്ഞാനന്നത്ഭുത-
പൂർവകമൈശ്വത്തെ ദാനംചെയ്തും,
മററു വിധത്തിൽ സഹായിച്ചും, ശാസിച്ചും
ഭക്തർ തന്നിഷ്ടത്തെസ്സാധിപ്പിച്ചു.

ഭക്തകളാകിന ഗോപികമാരുടെ
സക്തികണ്ടെത്രയും പ്രീതനായി
ആ സ്സാദ്ധ്വിമാരുമായ് ക്രീഡിച്ചതില്ലേ നീ
കംസവിധ്വംസക! വാസുദേവ!

ഇപ്രകാരം പലേ ഭക്തജനങ്ങൾക്കും,
ഇഷ്ടത്തെ സ്സാധിപ്പിച്ചില്ലേ ഭവാൻ?
ആ വിധം നിന്നുടെ കാരുണ്യപീയൂഷ-
മിവിധേയനിലുമച്ചിച്ചാലും!!

കെ. എം. സി. നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട്.

— :*: —

മലയാളഭാഷയും

മണിപ്രവാളസാഹിത്യവും.

(മഹാകവി ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യരവർകൾ ചെയ്ത ക-
ലാശാലാപ്രസംഗസംഗ്രഹം.)

മൂവായിരമാണ്ടുകൾക്കുമുമ്പു ദക്ഷിണാപഥത്തിൻെറ ദക്ഷിണഭാഗമെല്ലാം പാണ്ഡ്യൻ, ചോളൻ, ചേരൻ എന്ന മൂന്നു കോയ്മകളുടെ അധികാരസീമയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പഴയകാലത്തു് ഈ മൂന്നുരാജ്യങ്ങളിലും പാൎത്തിരുന്നവർ ഒരേ ഭാഷതന്നെ പെരുമാറി വന്നിരുന്നു. "തമിഴെ"ന്നായിരുന്നു ആ ഭാഷയുടെ പേർ. പരശുരാമൻ പടച്ചുണ്ടാക്കിയതാണു കേരളഭൂമിയെന്നുള്ള പഴങ്കഥയ്ക്കു പുരാതനസംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലാകട്ടെ, പുരാതനചെന്തമിഴ്സാഹിത്യത്തിലാകട്ടെ യാതൊരു തെളിവും കണ്ടുകിട്ടുന്നതല്ല. സമസ്തഭാരതസംപൂജിതങ്ങളായ ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം തുടങ്ങിയുള്ള സംസ്കൃതകൃതികൾ അത്രതന്നെ പഴക്കമുള്ളവയല്ല. കേരളത്തിൽ മാത്രം കേട്ടും കണ്ടുമറിവുള്ള കേരളോല്പത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായ കൃതികളുടെ കാൎയ്യം പിന്നെ പറയേണ്ടതുമില്ല. എന്നാൽ "കീഴ്" എന്നുള്ള മൊഴിയിൽനിന്നു വന്ന കിഴക്കു് എന്ന വാക്കും, "മേൽ" എന്നുള്ള മൂലത്തിൽനിന്നുണ്ടായ മേക്കു് എന്ന മൊഴിയും, കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും ദിക്കുകളെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങളായി പുരാതനകാലംമുതല്ക്കേ മലയാളികളും തമിഴരും ഒന്നുപോലെ പെരുമാറി വരുന്നുണ്ടെന്നും മലയാളികളെ മാത്രമെടുത്താൽ ഈ മൊഴികൾ വിപരീതാൎത്ഥപ്രയോജിതങ്ങളാണെന്നും ഉള്ള വസ്തുതകൾ അവധാനപൂൎവ്വം ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കേരളരാജ്യം ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു പഴക്കം കുറഞ്ഞതാണെന്നും, അതിൻെറ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി അന്യദേശങ്ങളിൽ പാൎത്തിരുന്ന

ന്റെ അടുത്ത പൂർവ്വോത്തരകാലങ്ങളിൽ വാണിരുന്നതായറി പ്പാൻ തെളിവുകിട്ടീട്ടുണ്ട്. സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണാദികർത്താ വായിസ്സുപ്രസിദ്ധനായ പണ്ഡിത ഭോജരാജന്റെ ജീവിതകാ ലം എ. സി. പതിനൊന്നാം ശതാബ്ദിയുടെ പ്രഥമഘട്ടമായി രിപ്പാൻ തക്ക ലക്ഷ്യങ്ങൾ കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മാഘ കവി അതിലും പ്രാചീനനായിരിപ്പാനേ അവകാശമുള്ളു. ധ്വ ന്യാലോകകർത്താവായ ആനന്ദവർദ്ധനാചാര്യന്റെ പൂർവ്വകാലീ നനായ വാമനപണ്ഡിതൻ സ്വീയഗ്രന്ഥത്തിൽ മാഘവാക്യം ഉദാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആനന്ദവർദ്ധനസമയം ഒമ്പതാംശതവ ർഷത്തിന്റെ ആദ്യമാണെന്നും രേഖപ്പെട്ടുപോയ സംഗതിയ ത്രെ. മാഘൻ; "അനുൽസൂത്രപദന്യാസാ" (2-112) എന്ന പദ്യത്തിൽ കാശികാവൃത്തിയും തദ്വ്യാഖ്യാനമായ ന്യാസഗ്ര ന്ഥവും ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ന്യാസഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആവിർഭാവം ക്രിസ്തീയഷഷ്ഠശതാബ്ദിയിലുമാണ്. എല്ലാംകൂടി യൊത്തുനോക്കുമ്പോൾ മാഘകാലം എ. സി. ഏഴാം നൂററാ ണ്ടിലാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ.

... ...

ആശിച്ചു!

(ഗാഥാ)

ആശിച്ചു, ഞാനെനിക്കോതുവാനുള്ളതാ-
മാശയത്തിന്റെയടിപ്പരപ്പിൽ
പററിക്കിടക്കുന്ന വാക്കുകളെപ്പോലും
മററു മോതിടുവാനാശിച്ചു ഞാൻ.
എങ്കിലും, ധൈര്യപ്പെട്ടീല്ലാ; നീചിരി-
ച്ചെങ്കിലോയെന്നോർത്തുപേടിച്ചു ഞാൻ.
ആകയാലെന്റെ രഹസ്യത്തെ ഞാൻതന്നെ-
ത്താനെ ചിരിച്ചു വിലാസഭംഗ്യാ

ചിന്നിക്കളയുന്നു; ഞാനെന്റെ വേദന
നന്നെ ലഘുവെന്നു ഭാവിക്കുന്നു;
പുഞ്ചിരിമാത്രത്താൽ സ്വാഗതം ചൊല്ലാം നീ-
യെൻവാക്കുകൾക്കെന്നു പേടിപ്പു ഞാൻ.
ആശിപ്പു, ഞാനിന്നു നിന്നോടോതിടുവാ-
നാശിക്കും വാസ്തവ വാസ്തവമാം
പ്രേമാമൃതം പൊഴിഞ്ഞീടുന്ന വാക്കുകൾ
സാമോദമോതുവാനാശിപ്പു ഞാൻ.
എങ്കിലും, ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല; വയെനി-
ശ്ശങ്കം നീ വിശ്വസിക്കില്ലെന്നാവാം.
ആകയാലാത്മവികാര വിരുദ്ധമായ്-
പാകംപോലോരോന്നുരച്ചു കൊണ്ടു,
നൂനമവയെയസത്യകഥകളിൽ
ഞാനുപഗൂഹനം ചെയ്തീടുന്നു.
എന്നുടെ വേദന നിസ്സാരമെന്നന്യർ
നണ്ണുവാനായ് ഞാൻ പണിപ്പെടുന്നു.
എന്നുടെ വാക്കുകൾ വിശ്വസിച്ചീടാനി-
യെന്നു ഞാനേറെ ഭയപ്പെടുന്നു.
ആശിപ്പു, ഞാനിന്നു നിന്നോടോതീടുവാ-
നാശിക്കു മത്യനർഘങ്ങളാകും
വാക്കുകളെയുപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ
വാഞ്ഛുന്നു മോഹമെൻ മാനസത്തിൽ.
എങ്കിലും, തക്ക വിലതരാതാവാം നീ-
യെന്നോർത്തു ധൈര്യപ്പെടുന്നീലാ ഞാൻ.
ആകയാൽ നിന്നെ വികാരശൂന്യങ്ങളാം
പേരുകൾ ചൊല്ലി വിളിക്കുന്നു ഞാൻ;
എന്നല്ല, ഞാനെൻ കടുത്ത കരുത്തിനെ
നന്നായ് പ്രശംസിച്ചു ചൊല്ലിടുന്നു.
"എന്നുടെ വേദനാ ലേശമെന്നാലും നീ
വല്ലവിധവുമറിഞ്ഞീടുമോ?"

എന്നു ഭയന്നു പണിപ്പെട്ടിട്ടുന്നു ഞാൻ
നിന്നെത്താൻ വേദനിപ്പിച്ചീടുന്നു.
ആശിപ്പു ഞാൻ ചാരെ നിന്നോടു ചേർന്നുകൊ-
ണ്ടൊട്ടുതന്മൌനമിരുന്നു കൊൾവാൻ.
എങ്കിലു, മെന്നുടെ ചുണ്ടുകളിൽക്കൂടി-
യെന്റെ ഹൃദയം പുറത്തുചാടാം.
എന്നു ഭയന്നു ഞാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല
നിന്നുടെ ചാരത്തിരുന്നു കൊൾവാൻ.
ആകയാൽ, കാര്യമില്ലാത്ത വെറും നർമ്മ-
ഭാഷണംകൊണ്ടു കളിക്കുന്നു ഞാൻ;
എന്റെ ഹൃദയത്തെ വാക്കുകൾ തങ്ങടെ
പിന്നിലൊളിപ്പിച്ചു വെക്കുന്നു ഞാൻ.
നിർദ്ദയം മാമകമാനസ പീഡയെ
മർദ്ദനം ചെയ്തൊതുക്കീടുന്നു ഞാൻ:
നീയുമതേവിധം ചെയ്തീടുമെന്നൊരു
ഭീതിയ്ക്കധീനമീയെൻ ഹൃദന്തം.
ആശിപ്പു നിന്നുടെ സാമീപ്യം കൈവിട്ടു
ദൂരെ ഗമിക്കുവനാശിപ്പു ഞാൻ.
എന്നാൽ, നിനക്കറിയപ്പെടുമെന്നുടെ
നിന്ദ്യമാം ഭീരുതയെന്നോർക്കയാൽ
എത്രമെ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല ഞാ,നതേ
ഹേതുവെൻ ശീഘ്രമയത്തുവാനും,
ശ്രദ്ധാരഹിതനായ് നിന്നുടെ സാന്നിദ്ധ്യ-
ശുദ്ധമാം ദേശമണയുവാനും;
പേർത്തും നിൻ ദീർഘനയനങ്ങളിൽ നിന്നു
കൂർത്തകടാക്ഷങ്ങളേല്ക്കമൂലം
ഭിന്നമാമെന്നുടെ ഹൃത്തിലെ വേദന-
യെന്നും നവം നവമായിരിപ്പൂ!

എം. എൻ. പിഷാരൊടി.

ആധുനികസാഹിത്യത്തിന്റെ

ശാസ്ത്രീയത്വം.

(ഇ. എം. ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട്.)

പ്രാചീനസാഹിത്യത്തെയും അർവ്വാചീനസാഹിത്യത്തെയും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷണം ചെയ്ത് അവയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരാളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവ തമ്മിൽ അസാമാന്യമായ ഒരന്തരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതായിക്കാണാം. പ്രാചീനസാഹിത്യത്തിൽ പരിചയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാൾ അർവ്വാചീനസാഹിത്യത്തെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതായാൽ, അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഒന്നാമതായി അങ്കുരിക്കുന്ന വിചാരം "അർവ്വാചീനന്മാർക്ക സാഹിത്യത്തിൽ അഭിരുചിയില്ല" എന്നാണ്. അത്രത്തോളമുണ്ട് അവതമ്മിലുള്ള അന്തരം. വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ, നവീനലോകം സാഹിത്യാസ്വാദനത്തിൽ പൌരാണികലോകത്തോളം, അഥവാ അധികം തന്നെ, അഭിരുചി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുകയാൽ, അതു കണ്ടറിയുവാൻ പ്രാചീന സാഹിത്യപ്രണയികളെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുന്നില്ലെന്നേയുള്ളൂ.

ആധുനികസാഹിത്യത്തിന്നു പ്രാചീനസാഹിത്യവുമായുള്ള പ്രധാനമായ അന്തരം അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയത്വമാണ്. പ്രാചീനസാഹിത്യം ആനന്ദപ്രദായകവും ആപാതമധുരവുമായ ഒരു കലയായിരുന്നു. എന്നാൽ നവീനസാഹിത്യം ആലോചനാമൃതമായ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സാദൃശ്യം വഹിക്കുന്ന ഒരു കലയാകുന്നു. പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ വിനോദത്തിന്നു മാത്രം ഉപകരിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യം ഇന്നു വിജ്ഞാനത്തിന്നുകൂടി ഉതകുന്നുണ്ട്. വെറും വാസനാബലത്തിൽ നിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ആശയവിശേഷവും, ശബ്ദഭംഗിയും, അർത്ഥചമൽക്കാരവും മ

റു കവിതാഗുണങ്ങളുമായിരുന്നു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഒരുവനെ സാഹിത്യകാരനാക്കിയതു്. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടേ, കവിതാവാസനയില്ലാത്ത ഒരുവനുകൂടി സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ, ആപാതമധുരമായ സാഹിത്യകലയെക്കാൾ ആലോചനാമൃതമായ സാഹിത്യത്തെയാണു നവീനലോകം മാനിക്കുന്നതു്. വിനോദപ്രദങ്ങളായ അനവധി കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിക്കൊപ്പം തന്നെ, ഗംഭീരങ്ങളായ ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങളെ നിരൂപണംചെയ്യുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രകാരനും ഇന്നത്തെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടു്. അതാണു നവീനസാഹിത്യത്തിൽ ശാസ്ത്രം കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞതു്.

ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രചുരമായ പ്രചാരം ഈ വാസ്തവത്തെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു് ഏതൊരു ഭാഷയിലും പദ്യത്തോടൊപ്പം തന്നെ ഗദ്യവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതായിക്കാണാം. ഗദ്യത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ ഈ പ്രചാരം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആലോചനയുടെ ഫലമായ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്നു സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ആവശ്യവും ഇത്രയുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണു പ്രാചീനകാലങ്ങളിൽ ഗദ്യസാഹിത്യം വളരെ കുറഞ്ഞിരുന്നതു്. ഒരു സാഹിത്യത്തിൽ പദ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്നു മാത്രമെ സ്ഥാനമുള്ളുവെന്നിരുന്നാൽ, ആ സാഹിത്യത്തിൽ ആലോചനാശീലന്മാൎക്കു സ്ഥാനം കുറവാണെന്നു, അതായതു് ആ സാഹിത്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയതത്വമില്ലെന്നു, പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമല്ലൊ. ആകയാൽ ഗദ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി സാഹിത്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതത്വത്തെ നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നു.

സാഹിത്യകാരന്മാർ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയതയെ തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. പ്രാചീന കാലങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകൎത്താക്കന്മാരുടെ വിഷയങ്ങൾ പൌ

രാണിക കഥകളായിരിക്കും. എത്രയൊ കവികൾ ചവ്വിതച വ്വണം ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില പൌരാണികകഥകളെടുത്തു്, അവ യിൽ തങ്ങളുടെ മനോധർമ്മവും വാസനാബലവുമുപയോഗി ച്ച്, ആകർഷണീയമായ മാധുര്യത്തോടും അത്ഥചമൽക്കാര ത്തോടും വർണ്ണിക്കുകയായിരുന്നു പ്രാചീന സാഹിത്യകാരന്മാർ ചെയ്തിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാർ തങ്ങ ളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെടുന്ന ഏതെങ്കിലും സംഗതികളെപ്പററി ഗാ ഢമായാലോചിച്ചു, തൽഫലമായി സിദ്ധിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തെ ഗോഷ്ടിയില്ലാത്ത ലളിതഭാഷയിൽ വ്യക്തമായി വിവരിക്കുക യാണു ചെയ്യുന്നതു്. ചുരുക്കിപ്പറകയാണെങ്കിൽ, കലാലക്ഷ ണങ്ങളായ മനോധർമ്മത്തിന്നും ശബ്ദഭംഗിക്കും ചമൽക്കാര ത്തിന്നും പകരം ശാസ്ത്രീയങ്ങളായ ആലോചനയും, ഭാഷാലാ ളിത്യവും അത്ഥവ്യക്തതയും സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥലം പിടി ച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആകയാൽ ഇന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിൽ ശാസ്ത്ര ത്തിന്നു് ഒരു നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടു്.

ഈ ശാസ്ത്രീയത്വം കൊണ്ടു ലോകത്തിൽ സിദ്ധിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ എത്രയും മഹനീയങ്ങളാണു്. വിജ്ഞാനസിദ്ധി ക്കുപകരിക്കേണ്ടതായ സാഹിത്യം അതിന്നു തുലോം ഉതകുന്നു ണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു ഈ ശാസ്ത്രീയത്വത്തെ പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ അശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കേണ്ട താണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ സാദരം ക്ഷ ണിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ

"ഒരു മുരിക്കിൻമലരിനോടു്" (അന്യോക്തി)

(മഞ്ജരി)

I

തുംഗപ്രഭാപൂരചാരുവായ് ഭൂരുഹ
ശൃംഗത്തിൽമിന്നും മുരിക്കിൻപൂവേ!

സാഹിതി

തെററിദ്ധരിച്ചിരുന്നിത്രനാൾനിന്നെഞാൻ
മററുമെന്നജ്ഞാനമൊന്നുമൂലം.
കാണിക്കുംകൊള്ളാത്ത സ്ഫാടികഖണ്ഡത്തെ
മാണിക്യരത്നമെന്നോർത്തിരുന്നു!!
നിസ്തുല്യകാന്തികലന്നൊഴുംനിന്നെമൽ
ഹസ്തഗതമാക്കിത്തീർത്തുകൊൾവാൻ
ചിത്തമാളീടുംപ്രകാമപ്രഭാവത്താ-
ലത്തലാണെത്രഞാൻവാണുമുന്നം!
എങ്കരമെത്താത്തൊരത്തരുതന്മേല-
പ്പങ്കജസംഭവനേവംനിന്നെ
നിർദ്ദയംചേർത്തുമോർത്തുശപിച്ചുഞാ-
നാർത്തനായ്,തെല്ലുംവിവേകമന്യേ
പത്രങ്ങൾക്കാളുംപകിട്ടുകണ്ടെൻമൂഢ
നേത്രങ്ങൾമോഹിതരാകമൂലം
ഭൂവിങ്കലുൽകൃഷ്ടമിത്രസ്സുചേതന്നാ
പൂവില്ലവേറെയെന്നോർത്തുപോയി
നിന്മഞ്ജുപത്രമൊന്നിങ്ങുലഭിക്കുകിൽ
ജന്മസാഫല്യമായെന്നുമോർത്തേൻ
കാണിക്കുംകൊള്ളാത്തസ്ഫാടികഖണ്ഡത്തെ
മാണിക്യരത്നമെന്നോർത്തിരുന്നു!!

II

മന്ദസ്മിതംപൂണ്ടുമാമരമൌലിയിൽ
നിന്നുനീമാടിവിളിച്ചിടുമ്പോൾ
എഞ്ചിത്തമാശുനിന്നന്തികമെത്തുവാൻ
സഞ്ചിതോത്സാഹംകുതിച്ചുനെഞ്ചിൽ
മന്ദമരുത്തേററുലഞ്ഞുനിപ്രാലേയ-
ബിന്ദുക്കൾചുററും പൊഴിച്ചിടുമ്പോൾ
ഭിന്നനാമെന്നിൽ കലുഷമാക്കാനൊന്നു
ചിഹ്നമെന്നോർത്തു ഞാൻ ദുഷ്ടനായി

താർമധുപാനത്തിലാസക്തരായിനി-
ന്നോമനപ്പൂമേനിപൂണ്ടുനില്ക്കും
ഭൃംഗകുലത്തിലനഞ്ജസാപാഞ്ഞിതു
ഭംഗമറെറൻരോഷബാണജാലം.
മോദമോടന്തികമാർന്നവർഝങ്കാര-
നാദത്തിൽനീയുമായ് സല്ലപിക്കെ
ഭിന്നമായ്ത്തീർന്നുമൽദുർബ്ബലമാനസം
വന്നണഞ്ഞീടുംവിചാരാവേശാൽ
സങ്കല്പശക്തിയാൽസൂനമേ! നിന്നെഞാ-
നെൻകരംകൊണ്ടെടുത്താത്തമോദം
മൌലിയിൽചൂടിയും ചുംബിച്ചുമെത്രയോ
കാലംകഴിച്ചുജളത്വമോടെ!!
പുഷ്പമേ! നിന്നെ ലഭിക്കിലിജ്ജന്മം
നിഷ്ഫലമെന്നുഞാൻതീർച്ചയാക്കി.
കാണിക്കംകൊള്ളാത്ത സ്ഫാടികഖണ്ഡത്തെ
മാണിക്യരത്നമെന്നോർത്തിരുന്നു.

III

ചിത്തവിലോചനം ചെററുതുറക്കാതെ
മത്തരാംമാംസാക്ഷി ദ്വന്ദ്വത്തെഞാൻ
അന്ധനായ് വിശ്വസിച്ചീവിധംവ്യാമോഹ-
സിന്ധുവിൽപെട്ടുകുഴങ്ങിപാരം.
ത്വന്മകരന്ദസമ്പുഷ്ടിസുഗന്ധമി-
യോമൽഗുണങ്ങളിൽതെല്ലുപോലും
തീണ്ടാത്തദുഷ്ടപ്രസൂനമേ!നിന്നിൽഞാൻ
പൂണ്ടോരുകൌതുക സ്ഥാനമായ്.
ശുദ്ധമേ"പൂച്ചാണിക്കാണുന്നമോടികൾ"
ശ്രദ്ധിച്ചുസൂക്ഷ്മംധരിച്ചിടുമ്പോൾ!!
സൌന്ദര്യപുഷ്ടിതികഞ്ഞൊരുവന്ധ്യയാം
സന്നാംഗിമൌലിക്കുതുല്യമാകും
നിർഗ്ഗുണസൂനമേ!നീയിനിഎൻമനോ
മാർഗ്ഗമിളക്കുവാൻ ശക്തമാകാ.
പാരംകടുംനിണസംസിക്തവസ്ത്രമേ

ചൈത്രനിനക്കെന്നറിഞ്ഞുതന്നെ
വാരിജവാസനിബ് ഭീകരവർണ്ണത്തോ
താരേ! ദളങ്ങൾക്കുതന്നതാവാം!
കണ്ടകവൃക്ഷമാമുഗ്രവേതാളിതൻ
നീണ്ടനിണമണിനാവുപോലേ;
മാരണകേതുകഴമരപൃഷ്ഠത്തിൽ
ചോരത്തനിച്ചാർത്തുചേർത്തപോലെ;
ഏററംനികൃഷ്ടമാമിസ്ഥിതിചിന്തിച്ചു
ചെററുംനിലജ്ജിക്കുന്നില്ലയല്ലി!!
തെന്നലേററാടുന്നവ്യാജാൽതലതാഴ്ത്തി-
പ്പിന്നെയുമെന്നെവിളിപ്പൂയോനീ?
വേണ്ട, വേണ്ടം,ബുദവർണ്ണരാംനിൻപ്രിയ
വണ്ടുകളൊത്തുരമിച്ചുവാഴ്ക!
നിർഗ്ഗുണസൂനമേ! നീയിനിയെൻമനോ
മാർഗ്ഗമിളക്കുവാൻ ശക്തമാകാ!!

എം. എസ്സ്. കുമാരൻനായർ

കാവ്യലോകം.

മഹാകവി ശ്രീഹർഷൻ.

(ഗ്രന്ഥകർത്താവ്: പി. കെ. രാമക്കുറുപ്പ് ബി. ഏ., എൽ. ടി. അവർകൾ; നോർമ്മൻ പ്രിൻടിങ്ങ് ബ്യൂറോവിൽ അച്ചടിച്ചത്. വില ഒരുറുപ്പിക)

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധന്മാരായിട്ടുള്ള കവികളിൽവെച്ചു പലതുകൊണ്ടും മികച്ചുനില്ക്കുന്ന മഹാകവിയായ ശ്രീഹർഷനെയും ആ മഹാത്മാവിന്റെ കൃതികളേയും പററിയ ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം കേരളീയരായ സാഹിത്യപ്രണയികൾക്കു പ്രദാനംചെയ്യുന്ന ഒരു നിരൂപണഗ്രന്ഥമാണു ഞങ്ങളുടെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ഈ മഹാകവി ശ്രീഹർഷൻ. (1) ശ്രീഹർഷൻ, (2) നൈഷധീയചരിതം, (3) അർത്ഥാലങ്കാരം, (4) ശബ്ദാലങ്കാരം, (5) പ്രകൃതിവർണ്ണന, (6) ഔചിത്യം, (7) നളൻ, (8) ഹംസം, (9) ദമയന്തി, (10) സരസ്വതി, (11) ഘടം, (12) ശ്രീഹർഷനും ഭാഷാകവികളും, (13) പരിചയചാരുത, (14) ശൃംഗാരം, (15) ഖണ്ഡനഖണ്ഡഖാ

ട്ട്യം, (16) ഉപസംഹാരം—ഇത്രയും വിഷയങ്ങളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. 176-ഓളം ഭാഗങ്ങളുള്ള പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ ശ്രീഹർഷനെക്കുറിച്ചു പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു ജ്ഞാനം ഏവൎക്കും സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കും.

ഗ്രന്ഥകൎത്താവു ശ്രീഹർഷമഹാകവിയെക്കുറിച്ച് അസാമാന്യമായ ബഹുമാനമുള്ള ഒരാളാണെന്ന് ആ മഹാകവിയെ സർവ്വോത്തമനായിക്കാണിപ്പാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമംകൊണ്ടു ധാരാളം തെളിയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ഈ ബഹുമാനം ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ കുറെ അതിരുകവിഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലേ എന്നു ഞങ്ങൾക്കു സംശയം തോന്നുന്നുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന്നു ഇദ്ദേഹം ശ്രീഹർഷകവിതയെ കാളിദാസകവിതകളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിപ്പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ എടുക്കാം. ഔചിത്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു:—

"വൎണ്ണനകളുടെ ഔചിത്യവിചാരം ചെയ്യുന്നതായാൽ ചിലപ്പോൾ കാളിദാസനുപോലും പ്രമാദം വന്നുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കു തോന്നും. ഉദാഹരണമായി രഘുവംശത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ 'അജവിലാപം' എടുക്കാം. അകൈതവപ്രണയത്തിന്നു ഭാജനമായ ധൎമ്മപത്നിയുടെ വിയോഗം ഏതൊരു പുരുഷനും മൎമ്മഭേദകംതന്നെ; വിശേഷിച്ചു സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ ആഗതന്മാരായ അസംഖ്യം രാജകുമാരന്മാരും അസൂയാകുടിലേക്ഷണന്മാരായി നോക്കിനില്ക്കേ, തന്റെ കണ്ഠത്തിൽ വരണമാല്യമൎപ്പിച്ചു തന്നെ എന്നന്നേയ്ക്കും ചരിതാൎത്ഥനാക്കിയ ഇന്ദുമതിയുടെ അവിചാരിതമായ ദേഹവിയോഗം അജന്ന് അത്യന്തം ഹൃദയാരുന്തുദമാണെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാം.

'രഘുരേവ നിവൃത്തയൌവനം
തമമന്യത നാരശം ഭരം പ്രജാഃ
സഹിതസ്യ ന കേവലാം ശ്രിയം
പ്രതിപേദേ സകലാൻ ഗുണാനപി'

ഇപ്രകാരം കവിതന്നെ പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു, സൂൎയ്യവംശരാജശിഖാമണിയായ രഘുവിന്റെ നേർപകൎപ്പുപോലെയുള്ള സന്താനവും, ക്ഷുദ്രജനഭയംനിമിത്തം തന്റെ ധൎമ്മദാരങ്ങളെ തൃണപ്രായം തള്ളിക്കളഞ്ഞ ശ്രീരാമസ്വാമിയുടെ പിതാമഹനും, ധീരോദാത്തനായകലക്ഷണോപേതനുമായ ഒരു ചക്രവൎത്തി പത്നീവിയോഗത്താൽ കേവലം പ്രാകൃതജനങ്ങ

ളെപ്പോലെ പലതും പറഞ്ഞു തൊണ്ടയിടറിക്കരഞ്ഞു എന്നു കേരക്കുമ്പോരം ആരുടേയും ഹൃദയം തൽക്കാലം സങ്കോചം പ്രാപിച്ചുപോകും. ശോകരസത്തിന്നു് അശേഷംപോലും ഔചിത്യമില്ലാത്ത ആ രോദനത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും സഹതാപം ജനിക്കുമൊ? കവിയുടെ കുമാരസംഭവത്തിലെ 'രതിവിലാപം' എത്ര ഉചിതമായിരിക്കുന്നു! ഭർത്തൃവിയോഗംപോലെ ദുസ്സഹമായ ഒരത്യാഹിതം സ്ത്രീകരംക്കു് ഈ ലോകത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. രോദനം അവക്കു സഹജവുമാണു്. അതുകൊണ്ടു രതിയുടെ ദുഃഖത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാക്കെല്ലാം, അനുകമ്പയാണുണ്ടാവുക. ഭാര്യാവിയോഗം പുരുഷനു് അത്യന്തം ദുഃഖപ്രദമാണെങ്കിലും ധൈര്യവിശേഷംകൊണ്ടു് ആ വ്യസനത്തെ ഹൃദയത്തിൽത്തന്നെ നിയന്ത്രണംചെയ്യുന്നതാണു ശോഭനവും പൌരുഷത്തിന്നനുഗുണമായിട്ടുള്ളതും"— (ഇത്യാദി)

അജവിലാപത്തെപ്പററി ഗ്രന്ഥകത്താവു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തിൽ സഹൃദയജനങ്ങരക്കു തീച്ചയായും വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരിക്കും. യഥാത്ഥമായ അനുരാഗത്തിന്നൊരു പരിപൂർണ്ണമാതൃകയായിട്ടാണു കാളിദാസർ അജനെ സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. യഥാത്ഥമായ അനുരാഗം സുഖത്തിലെന്നപോലെ ദുഃഖത്തിലും, ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ മരണത്തിലും ഭാര്യാഭത്താക്കന്മാരെ പരസ്പരം അനുഗമിക്കുന്നതാണു്. ഈ സ്ഥിതിയ്ക്കു് അജവിലാപത്തിന്നു സ്വാരസ്യമോ ഔചിത്യമോ ഇല്ലെന്നു് എങ്ങിനെ പറയാം? കുമാരസംഭവത്തിലെ രതിവിലാപം സ്ത്രീക്കു പുരുഷാലംബനമായുള്ള ശോകത്തെ എങ്ങിനെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുവോ അങ്ങിനെതന്നെ രഘുവംശത്തിലെ അജവിലാപം പുരുഷന്നു യോഷാലംബനമായിട്ടുള്ള ശോകത്തേയും, അതിൻെറ പരമകാഷ്ഠയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. രണ്ടിന്നും ആസ്വാദ്യതയിൽ ഒരു ഭേദവുമില്ല.

ഗ്രന്ഥകത്താവിൻെറ മറെറാരഭിപ്രായംകൂടി പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:—

"ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഔചിത്യത്തെപ്പററി ചിന്തിക്കുന്നതായാലും ശ്രീഹഷൻ കാളിദാസന്നു് ഒട്ടും താണുനില്ക്കയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. ഈ കവികളുടെ ഈ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങരം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടേ. (ഇതിൽ ഓരോന്നു മാത്രമേ ചേക്കുന്നു)—സാ. പ.)

'പൃക്തസ്തുഷാരൈർഗ്ഗിരി നിർഝരാണാ-
മനോകഹാകമ്പിതപുഷ്പഗന്ധീ
തമാതപക്ലാന്തമനാതപത്ര-
മാചാരപൂതം പവനസ്സിഷേവേ'

(രഘുവംശം)

'ലതാബലാലാസ്യകലാഗുരുസ്തരു-
പ്രസൂനഗന്ധോൽക്കരപശ്യതോഹരഃ
അസേവതാമും മധുഗന്ധധാരിണി
പ്രണീതലീലാപ്ലവനോ വനാനിലഃ.'

(നൈഷധം)

കാളിദാസകവിതയുടെ ഔചിത്യഭംഗിയെ തെളിയിക്കാൻ വേണ്ടി മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുപദ്യങ്ങളേയും സാഹിത്യരസികന്മാർ കൂടക്കൂടെ ഉദ്ധരിച്ചുനോക്കിയും, ഒടുക്കം കാളിദാസശ്ലോകം ഉത്തമമെന്നും ശ്രീഹർഷന്റേതു് വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഔചിത്യം കുറയുമെന്നും തീർപ്പുകല്പിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഒരു രാജാവു് വെയിലത്തു് കാലിയെ മേച്ചു നടക്കുമ്പോൾ വായു അദ്ദേഹത്തെ മാത്രം ഉപചരിക്കേണമെന്നും, വിരഹതാപപീഡിതനായ വേറൊരു രാജാവിനെ സ്പർശിക്കാൻപോലും പാടില്ലെന്നും ആലങ്കാരികന്മാർ ഒരു നിയമം വെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അർത്ഥമാധുര്യംകൊണ്ടും ശബ്ദസൗഷ്ഠവംകൊണ്ടും തുലോം ചമൽക്കാരപ്രദമായ ശ്രീഹർഷശ്ലോകത്തിന് അനൌചിത്യദോഷം ആരോപിച്ചു തള്ളിക്കളയുന്നതു് വെറും പക്ഷപാതമല്ലേ? അഥവാ ഗോവനജീവിയായ നന്ദിനിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുമ്പോൾ 'അനാതപത്രനായ ദിലീപന് വിശ്രമസുഖം അത്യാവശ്യകമാണെങ്കിൽ, അശ്വാരൂഢനായി ഉപവനത്തിലേക്കു സവാരി ചെയ്തുവന്നു, വനത്തിലുള്ള വൃക്ഷലതാദികളെ ഓരോന്നായി നോക്കി ചുററിസ്സഞ്ചരിച്ചു ആ പുണ്യശ്ലോകനായ നളന്, തന്റെ ക്രീഡാതടാകത്തിന്റെ സമീപത്തിൽവെച്ചു് സ്വല്പം സുഖം അനുഭവിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു ശഠിക്കുന്നതു് കേവലം ദൌർജ്ജന്യമല്ലേ? എന്നു് മാത്രമല്ല, മന്ദതാസുഗന്ധതാശീതളതാദി ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ ആ വായു ഉടനെതന്നെ ഭാവിയായ ഹംസസഖ്യരൂപമായ ശുഭസംഭവത്തിന്റെ ഒരു സൂചനകൂടിയാണു്. ഒരു സമർത്ഥനായ നർത്തകൻ രാജസേവ കാൻവേണ്ടി ഒരു രാജാവിനെ സന്ദർശിക്കുന്ന ആ-
ളുടി വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന ശ്രീഹ-

യ്യാൻ ഒരുമ്പെട്ട സാഹിത്യരസികന്മാരോടെല്ലാം പ്രത്യേകം 'സാഹസകർത്തൃ നമസ്തുഭ്യം' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞ് ഒഴിഞ്ഞുകളയാം."

ഈ അഭിപ്രായത്തോടും സൂക്ഷ്മാലോചന ചെയ്യുന്നവർ യോജിക്കുമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഒരാൾ മററൊരാളെ സേവിക്കുകയെന്നതിന്ന് ഔചിത്യമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ സേവിക്കുന്നവനും സേവയേൽക്കുന്നവനും സേവയ്ക്കു പററിയ ഗുണങ്ങളുണ്ടായിരിക്കണം. കാളിദാസപദ്യത്തിൽ ശൈത്യമാന്ദ്യസൌരഭ്യങ്ങളാകുന്ന സേവകഗുണങ്ങളും അനാതപത്രതാദികളായ സേവ്യഗുണങ്ങളും വിശേഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിശദമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ശ്രീഹർഷപദ്യത്തിലാകട്ടേ, സേവകൻെറ ഗുണങ്ങളല്ലാതെ സേവ്യൻെറ ഗുണങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സേവ്യനായ നളൻെറ തൽക്കാലസ്ഥിതിയാകട്ടേ പ്രസ്തുതപവനനിലൻെറ സേവയിലുള്ള രസമനുഭവിപ്പാൻ പററിയതുമല്ല. വിരഹികൾക്ക് മന്ദാനിലൻ ദുസ്സഹമാണല്ലോ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽനിന്നും ശ്രീമാൻ കുറുപ്പവർകളുടെ വിമർശനത്തിൻെറ സ്വഭാവം അറിയാമല്ലോ. ശ്രീഹർഷനെ പുകഴ്ത്തുവാൻവേണ്ടി കാളിദാസനെ ഇകഴ്ത്തുന്നത് ആർക്കും ഇഷ്ടമാകാത്ത ഒന്നാണ്. ആ ഒരു ദോഷം ഇല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം കുറെക്കൂടെ സ്പൃഹണീയമാകുമായിരുന്നു എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം.

ചില്ലറ.

പണ്ഡിത ജവഹരലാൽനെഹ്റുവിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷതയിൻ കീഴിൽ ഈ മെയി 26-27 നം-കളിൽ പയ്യന്നൂരിൽവെച്ച് കേരളസംസ്ഥാനകോൺഫറൻസിൻെറ യോഗം കൂടുന്നതാണ്.

* * * *

കേരളസംസ്ഥാനകോൺഫറൻസിനോടുസംബന്ധിച്ച് പയ്യന്നൂരിൽ ഒരു നായർ യുവജനസഭ കൂടുവാൻ വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ അദ്ധ്യക്ഷൻ ശ്രീമാൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി പരമേശ്വരൻ പിള്ളയായിരിക്കും.

* * * *

മെയി 25-ാംനു- പയ്യന്നൂരിൽ കേരളസംസ്ഥാനകോൺഫറൻസിനോടുസംബന്ധിച്ച് ഒരു സാഹിത്യസമാജവും കൂടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിപ്പാൻ ശ്രീമാൻ വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോനവർകൾ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാഹിതി

വിശേഷാൽപ്രതി

കുറച്ചു കോപ്പികൾ മാത്രം. വിലകുറച്ചിരിക്കു

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ ഗ്രീഷ്മാന്തത്തി
രാത്രി, വടക്കുംകൂർ രാജരാജവൎമ്മയുടെ "കാളിദാസരു
കവിതാദർശം" കവിതിലകൻ ഉള്ളൂരിന്റെ ഉൽബോ
ധനാജനകമായ "എപ്പോൾ" കെ. വിയത്തിന്റെ "
ചീനഹിന്തുക്കളുടെ യുദ്ധവും യുദ്ധസാമഗ്രികളും", ക
ത്തു ജനാൎദ്ദനമേനവന്റെ "ആചാരനിഷ്ഠ", പള്ളു
രാമന്റെ "വീരസിംഹി" ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ "
കൃതഘ്നഭടൻ", എ. ഡി. ഹരിശൎമ്മയുടെ "സൌന്ദൎയ്യ
വി. കെ. ഭട്ടതിരിയുടെ "നാം എന്തിൽ നിന്നു പഠി
ണം?" ആലത്തൂർ അനുജൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ "
പ്പവൎണ്ണന", എം. ആർ കെ. സി. യുടെ "കുജലോകം
കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ "കാവ്യാലങ്കാരവിചാരം", കൊട്ടു
ത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ "ഒരു പൎവ്വത", തുടങ്ങി 25ൽ
രം ലേഖനങ്ങളും കവിതകളുമടങ്ങിയ ഒരു നല്ല പുസ്ത
മാണ് സാഹിതി വിശേഷാൽപ്രതി. ഇതിന്റെ ഒരു കോ
പ്പി ഏതൊരു ഭാഷാഭിമാനിയുടേയും, ദേശാഭിമാനിയു
യും, കയ്യിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഏതൊരു ലൈബ്ര
റിക്കും ഇതു ഒരു അലങ്കാരമാണ്. ഏതൊരു വായനശാ
യും ഇതു കൂടാതെ പൂൎണ്ണമാവുന്നതല്ല. വിലയെ 12
യായി കുറച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉടൻ എഴുതുക.

മേൽ വിലാസങ്ങൾ.

1. സാഹിത്യ ആപ്പീസ്
   വെള്ളിനേഴി
   P. O. Vellinazhi

2. മംഗളോദയം പ്രസ്സ്
   Trichur.